

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 544

De Alarmkreet

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
2de Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
3de Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
4de Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM
Médaille d'Or 1873, Argent 1874, Argent Diplôme d'honneur
la Haye 1892, de S. M. le Roi des Pays-Bas, Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.

DE ALARMKREET.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffes of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Redactie

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffes	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op zekeren dag gedurende den laatsten zomer kon men in Paternoster Row, welke straat, zooals men weet, bijna geheel wordt ingenomen door de kantoren en magazijnen van de Londensche boekhandelaars en uitgevers, een oudachtig heertje zien wandelen, dat met zijn ietwat bijziende oogen opmerkzaam alle opschriften, uithangborden en naamplaten las.

Hij was op eenigszins ouderwetsche wijze gekleed in een lange zwarte jas, een zoogenaamd gekleed costuum, terwijl hij in zijn volle waardigheid een glanzenden hoogen zijden hoed droeg. Daar zijn haar grijs, of beter gezegd bijna wit was en hij een gouden bril op had, was zijn voorkomen wat men noemt: eerbiedwaardig.

Hoe dit ook zij, men las het van zijn voorkomen af, dat hij zekere beginselen huldigde, die men in onzen democratischen tijd ouderwetsch gelieft te noemen, maar die er overigens een bewijs van zijn, dat de dragers dier denkbeelden er zekere begrippen op na houden, vooral over eerlijkheid en fatsoen, waarop niets valt af te dingen.

Het eenige gebrek, dat dergelijke menschen

Raffes 544.

gewoonlijk hebben, ofschoon men het eigenlijk geen gebrek mag noemen is, dat zij de menschen evenveel vertrouwen als zij zelf vertrouwd willen worden. Met andere woorden: zij zijn eerlijk en trouw aan hun woord tot in het overdrevene toe en verwachten, dat hun evenmensch niet anders is. Daar men heusch geen menschenkenner behoeft te zijn, om in te zien, dat in de huidige maatschappij een te groot vertrouwen absoluut misplaatst is, kan het niet uitblijven, dat dergelijke menschen vaak teleurgesteld worden in het vertrouwen, dat zij in sommige menschen toonen, zoodat zij vaak, hoewel buiten hun schuld in moeilijkheden geraken.

Dit was ook het geval met dit heertje. Hij was opgewonden en zenuwachtig van huis gegaan, want er was hem iets verschrikkelijks overkomen. Zonder zich verder te bedenken was hij uitgegaan, om te trachten de zaak in orde te brengen.

Op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt, zien wij hem dus op zoek naar het kantoor, waar hij wezen moet, om bij den leider van dat kantoor zijn hart uit te storten.

Voorloopig schijnt hij niet veel succes te

hebben, want hij heeft één kant der straat reeds een paar keer afgelopen, zonder te vinden wat hij zoekt. Wanneer hij dit voor den tweeden keer heeft gedaan, haalt hij een grooten, witzijden zakdoek uit zijn zak, een bewijs, dat hij behalve ouderwetsch ook deftig en zooal niet gefortuneerd, dan toch blijkbaar een gezeten man is, om daarmede zijn voorhoofd, dat van inspanning glimt, af te drogen. Als hij dit gedaan heeft, zijn zakdoek weer in den zak heeft gestoken en zijn bril, die door de voornoemde manipulatie een weinig scheef was gaan zitten, had recht gezet, haalde hij met eenigszins trillende vingers een portefeuille uit zijn binnenzak, om daaruit een papiertje te nemen en dat met aandacht te bestudeeren.

Het resultaat hiervan is, dat het heertje, na aan beide kanten goed uitgekeken te hebben of zich geen voertuigen op den rijweg bevinden, de straat oversteekt en aan den anderen kant van de straat zijn onderzoekingstocht opnieuw begint.

Blijkbaar bevatte het papiertje een zeker adres en wel het adres waar hij wezen moest, want, met wat vastere schreden dan aanvankelijk, stapt hij nu naar een tamelijk hoog, somber gebouw, zoowat midden in de straat toe.

Als hij daar voor de straatdeur staat, ziet hij, dat zich in de vestibule een aantal borden en naamplaten bevinden, waarop de namen staan van de zaken en firma's die in dit gebouw een of meer kamers hebben gehuurd, waar zij hun kantoor hebben gevestigd.

Al de namen van deze borden worden door het deftige oude heertje gelezen en als hij eindelijk bij een groot zwart bord is gekomen, waarop met gouden letters staat geschilderd:

DE ALARMKREET

Onafhankelijk orgaan voor recht en
waarheid

dan schijnt het, dat hij heeft gevonden wat hij zoekt, want een nadrukkelijk knikken met het hoofd gaat het bestijgen van de trappen vooraf.

Daar op het bord staat aangegeven, dat de kantoren van dit blad gevestigd zijn in kamer No. 37 op de vierde verdieping en daar er geen lift aanwezig is, om hem naar deze hooge regionen op te voeren, heeft het heertje een heele klimpartij te verrichten, welke, met het oog op zijn jaren, ongetwijfeld vermoeiend mag worden genoemd.

Wanneer hij dan ook eindelijk op het portaal arriveert, waar een op den wand geschilderd handje, waaronder No. 37 staat geschilderd, hem de richting wijst, waar het gezochte kantoor is gelegen, dan is hij vrijwel buiten adem.

Om te voorkomen, dat hij in dien toestand op het bedoelde kantoor arriveert, hetgeen met het oog op hetgeen hij te vertellen heeft, natuurlijk hoogst ongewenscht is, blijft hij eenige minuten tegen den muur leunen om te trachten eerst wat op adem te komen.

Het schijnt, dat het kantoor van de Alarmkreet alléén op deze hoogste verdieping van het gebouw is gevestigd, want het oude heertje heeft het rijk alleen en hij kan rustig en ongezien uitblazen.

Terwijl hij daar staat, treft een ongewoon gerucht zijn oor. Het is onbestemd en onduidelijk en hij weet niet wat het veroorzaakt. Het staat evenwel vast, dat het van achter een der wanden vandaan komt en heel veel lijkt op het voetengeschuifel van een groote menigte menschen.

Nu en dan wordt het voetengeschuifel even onderbroken, waarna een of ander onbestemd geluid van een menschelijke stem wordt gehoord, waarna gewoonlijk een mekkerig geluid klinkt, niet ongelijk aan het blaten van een schaap of bokje. Maar na deze onderbreking klinkt het voetengeschuifel met vernieuwde kracht.

Het oude heertje luistert er met veel belangstelling naar, alsof hij tracht te ontdekken waardoor het veroorzaakt wordt en hij is zoozeer in die aandacht verslonden, dat hij den tijd vergeet en al lang uitgeblazen is, als hij eindelijk aanstalten maakt, om aan het loket, of als dat er niet is, aan de deur van het kantoor aan te kloppen.

Naar mate hij zijn onderzoekingstocht in de gang verder voortzet, wordt het voetengeschuifel al duidelijker, totdat het, als de bezoeker eindelijk voor een deur is aangeland, waarop een wit emaille bordje is geschroefd, waarop met zwarte letters te lezen staat:

REDACTIE VAN DE ALARMKREET

hem als een oorverdoovend lawaai in de ooren klinkt.

Het heertje staat er eenige oogenblikken als beduusd naar te luisteren en maakt dan van een oogenblik stilte, op welk oogenblik hem een mekkerig geluid in de ooren klinkt, gebruik, om de deur te openen, daar hij op zijn herhaald kloppen geen antwoord heeft gekregen, iets dat niet te verwonderen valt, daar het bescheiden klopje geheel door het vreemde geraas werd overstemd.

Nauwelijks echter heeft de oude heer de deur geopend, of een verward visioen van een kamer, gehuld in een dichten grijzen rook of mist, waarin twee menschelijke wezens heen en weer dansen, treft zijn oog. Dit is in figuurlijken zin gesproken, want in werkelijkheid treft zijn oog iets anders, namelijk een hard rond voorwerp, dat door de lucht vloog toen

hij de deur opende en door een zonderlinge aantrekkingskracht juist op zijn rechteroog moest terecht komen.

Door deze onzachte aanraking vliegt de gouden bril van het neusje van het heertje, zoodat het manneke eenige oogenblikken met open mond hulpeloos om zich heen staat te staren. Hij sluit dien mond echter dra, want hij voelt een zonderlinge prikkeling in zijn keel, die hem aan het hoesten maakt en hij weet niet beter te doen, dan op den tast de deur weer uit te gaan, deze te sluiten en op de gang even te wachten, tot hij wat bekomen is van zijn schrik.

Daar hij zonder bril niet veel, ja zoo goed als niets ziet, heeft hij in die donkere, naar-geestige gang niets anders te doen dan te luisteren en wat hij nu achter de deur hoort, is van geheel anderen aard, dan hetgeen hij aanvankelijk vernam.

Op zijn vertrek uit de kamer heeft een paar seconden absolute stilte geheerscht, maar nu is die stilte vervangen door een haastig heen en weer geloop en een geluid, dat klinkt als het openschuiven van een raam. Daarna volgen wederom haastige voetstappen heen en weer door de kamer, geen geschuifel meer zooals voorheen, maar vaste voetstappen, zooals iemand zet, die haastige bezigheden verricht, waarna men een soort luik hoort openschuiven en vervolgens het getik op een schrijfmachine op leeftijd, te oordeelen naar het min of meer rammelende geluid, dat weerklinkt.

Het heertje is intusschen bekomen van zijn schrik en waagt het nu opnieuw de kamer binnen te treden en nu ziet hij, dat de mist of rook uit de kamer is verdwenen, dat twee jongeheeren, van wie er een zich bij ongeluk vreeselijk met inkt heeft bemorst, aan lessenaars zitten en het raam in den hoek openstaat, waardoor de laatste stofwolken weg-trekken.

De oorzaak van het voetengeschuifel namelijk is niets anders geweest dan een voetbal-match, welke door de twee jonge redactieleden van De Alarmkreet werd gespeeld en waartoe zij als terrein de kantoorlokalen en als bal een oud in elkaar gedraaid nummer van het veelgelezen blad hadden uitgekozen.

Het was deze geïmproviseerde bal, die het oude heertje bij zijn binnentreden tegen het oog had gekregen, terwijl de eigenlijke oorzaak van zijn onmiddellijke terugtocht niets anders is geweest dan de wolk van stof, die door de jeugdige en rappe voeten der onbezonnen redactie van den vloer werd opgejaagd en die zoo juist door het openschuiven van een raam is verwijderd, ten minste in zoodanige mate, dat men nu ten minste in het vertrek weer kan ademhalen, zonder gevaar te loopen van te stikken.

Dit alles wordt het oudachtige heertje gaandeweg duidelijk en hij kijkt den jeugdigen voetbalkampioen eenigszins verwijtend aan, als deze hem met een onverschillig gebaar zijn gouden bril voorhoudt met de vraag, of hij dat soms verloren heeft.

Zonder den jongen man met een enkel woord te verwaardigen, neemt het heertje zijn eigendom uit de beïnkte en zeer morsige handen aan en vraagt dan op eenigszins korzelligen toon, of het de gewoonte is op het redactiebureau van De Alarmkreet, om bezoekers aldus te ontvangen.

Daar hierop geen antwoord volgt en het oude heertje blijkbaar om niet te veel woorden te verspillen, maar van verdere verwijten afziet, gaat hij een hekje door en stapt naar het midden van de kamer.

Alsnu ontwikkelt zich het volgende gesprek:

Oud Heertje: Ik wensch een van de hoofdredacteuren te spreken.

Jongmensch: Niemand op kantoor.

O. H.: Zoo, zijn de heeren afwezig? Wanneer zijn ze er dan gewoonlijk?

J.: Weet niet.

O. H.: Zoo, weet je dat niet? Je schijnt niet aan overmaat van vriendelijkheid te lijden en ook niet aan overvloed van verstand, anders zou je natuurlijk wel weten op welke uren je patroons hier zijn. Is er niemand anders om me te woord te staan?

J.: (tegen zijn collega, die met een onverstoorbaar gezicht op de schrijfmachine zit te rammelen:) Hé, Billy, kom es hier! Ik weet niet meer wat ik zeggen moet.

Het oude heertje wendt zich om en staart nu in de zeer lichte oogen van Billy, die aan brutaliteit te veel heeft wat zijn collega aan schranderheid te kort komt.

Billy: Gaat u zitten meneer, gaat u zitten. Waar kan ik u mee van dienst zijn?

Oud Heertje: Ik wensch een van de hoofdredacteuren te spreken.

B.: (haalt op mismoeidige wijze zijn schouders op). Spijt me meneer, maar zooals mijn geachte collega zoo juist terecht opmerkte, is er niemand van de heeren op kantoor.

O. H.: Zoo, en is er niemand anders dan jullie twee?

B.: Neen meneer, niemand anders. Onze patroon stelt zooveel vertrouwen in ons, dat hij ons de leiding der zaken overlaat.

O. H.: Ja, ja, ik zie het al. Het is hier een mooie boel. De heeren zijn afwezig en daar maken de jongelui gebruik van, om de bezoekers een harde papieren prop tegen het hoofd te gooien. Ik zal er rapport van maken, jongmensch, ja, dat zal ik.

B.: Gaat u gang meneer. Ik zal u niet tegenhouden. Ik zeg altijd maar, een mensch zijn zin, is een mensch zijn leven, vandaar dat mijn

ouders er ook niets op tegen hadden, dat ik in de journalistiek ging.

O. H.: Zoo, nu jij bent een brutale aap en als jij zoo voortgaat, dan ga je niet de journalistiek, maar de gevangenis in.

B.: (tot zijn collega, die met een beïnkten vinger in zijn veel te grooten mond het gesprek heeft aangehoord) Jackie let op (en dan tot het Oude Heertje, die er blijkbaar niets van begrijpt). Meneer, ik waarschuw u slechts één keer. Ik laat me niet beleedigen of uitschelden. Wilt u dat toch doen, dan moet u dat weten, maar ik laat elk woord door mijn collega opschrijven en dat... zou een prachtig krantenartikel kunnen worden.

O. H.: Aha, nu begin ik er wat van te begrijpen. Het is hier een schurkentroep. Het is hier een geraffineerde afpersersbende, maar ik zal jullie wel klein krijgen. Ik moet onmiddellijk het particuliere adres weten van de redactie.

B.: (tot Jackie) Heb je genoteerd? Mooi! Het adres van de redactie is strikt geheim meneer, weet ik zelf niet, al geloof ik, dat ik, al wist ik het, het toch niet zou zeggen. U hebt me beleedigd en ik spreek geen woord meer. Adieu. Dáár is de deur, wees voorzichtig anders breek je je nek, want het is donker op de gang, ofschoon dat anders niet zoo erg zou zijn.

Onder het uitspreken van deze laatste woorden heeft het veelbelovende jongmensch den bezoeker tamelijk onzacht bij den arm gepakt en hem de deur uit geloodst, iets, dat het oude heertje, waarschijnlijk omdat hij te veel beduusd is, zich tamelijk wel en zonder verzet laat welgevallen.

Als echter de deur achter hem is dicht gedaan en de knippen er hoorbaar opgeschoven zijn, komt hij tot zich zelf en heft de vuist op, alsof hij van plan is eens stevig op de deur te gaan bonsen.

Maar hij schijnt zich te bedenken en laat zijn vuist zakken.

„Kom,” mompelt hij voor zich zelf heen, „waarvoor zal ik me druk maken. Met die kwadejongens is er toch niets te beginnen en ik zal het adres van die redacteuren wel te weten zien te komen.”

Aldus in zich zelf mompelend gaat hij de trappen weer af en als hij op de tweede verdieping is aangekomen, ziet hij juist hoe daar een heer een boodschappenjongen een pakje overhandigt door het loket en van plan is dat te sluiten.

Vóór de heer dit heeft kunnen doen, is het oude heertje bij hem en, zijn hoed afnemend, vraagt hij:

„Zoudt u mij misschien ook wat inlichtingen kunnen geven, mijnheer, betreffende het blad De Alarmkreet, waarvan hier in dit huis, op de vierde verdieping, de kantoren zijn geves-

tigd. Ik ben daar te woord gestaan, of liever afgesnauwd door een paar domme, brutale jongens, zoodat ik onverrichterzake naar huis moest gaan. U zoudt me daarmee zeer verplichten.”

De heer aan het loket trok even weifelachtig de schouders op en zei toen:

„Het spijt me mijnheer, dat ik u niet kan inlichten. Wat u zegt is volkomen juist, die twee bengels daarboven sturen iedereen met een kluitje in het riet. De redactieleden ziet men nooit. Ik geloof niet, dat ze hier ooit zijn geweest. Als er een of andere bezoeker komt, die het hun erg lastig maakt, dan zeggen zij eenvoudig, da alle vragen schriftelijk moeten worden gesteld aan het adres van het blad, hier in Paternoster Row. Het schijnt een geweldig schimp- en lasterblaadje te zijn, die Alarmkreet en als ik u een goeden raad mag geven, dan zou ik zeggen, pas op dat u niet in hun handen valt, want het schijnen sluwe, gewetenlooze kerels te zijn.”

Het oude heertje, dat zich al eenigszins op een dergelijk antwoord had voorbereid, dankte den vriendelijken heer aan het loket en vervolgde zijn weg naar den beganen grond.

Juist stond hij op de mat in de vestibule, toen haastig een jong, blond heer binnen kwam, zeer chic, ofschoon eenvoudig gekleed, die met een hoogroode kleur op de wangen binnen stooft en de trap op wilde snellen.

Toen pas zag hij het oude heertje staan en vroeg hij haastig:

„Kunt u mij ook zeggen waar het kantoor en de redactielokalen zijn van De Alarmkreet?”

Het oude heertje dacht: Alweer een slachtoffer en schudde met de bedaardheid, aan lieden van zijn leeftijd eigen, het hoofd.

De jonge blonde man wilde hem voorbij snellen, daar hij blijkbaar zeer ongeduldig was, maar nu hoorde hij het oude heertje zeggen:

„De redactie zetelt op de vierde verdieping, Kamer No. 37, mijnheer, maar ik geloof dat ge u de moeite om zoo hoog te klimmen kunt besparen, want naar mij is gebleken, is het een zwendelfirma en de redactieleden houden zich niet thuis. De kwajongens, die op kantoor zijn, weten op elke fatsoenlijke vraag, die men hun stelt, slechts een onbetamelijk antwoord te geven. Ik denk, dat ge, evenals ik het beste doet met uw aangelegenheid schriftelijk te behandelen.”

De jonge, blonde man bleef eenige oogenblikken in gedachten staan en zei toen:

„Ik vermoedde wel half, dat er iets niet in den haak was. Als u een oogenblik tijd hebt, zou ik wel graag eens met u van gedachten willen wisselen over uw ondervindingen met dit schendblad.”

„Heel graag,” antwoordde het oude heertje,

„dan zal ik u alles vertellen wat mij overkomen is.”

„Laten we dan niet hier blijven staan, maar naar een restaurant gaan. Het zal mij een eer en genoeg zijn. . . .”

De verdere woorden gingen in het straatrumoer verloren, want al pratend hadden de twee heeren de vestibule van het gebouw verlaten en waren de straat opgegaan, waar zij weldra tusschen de menigte verdwenen.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Slachtoffers van smaadschrift.

Op den ochtend van denzelfden dag, waarop, hetgeen in het vorige hoofdstuk is verhaald, geschiedde, zaten John Raffles alias Lord Edward Lister met zijn secretaris Charles Brand aan het ontbijt.

Brand was opgestaan en stond met zijn servet in de hand naar buiten op straat te kijken, daar hij uitkeek naar Gaston, den ouden kamerdienaar van zijn meester en vriend, dien hij uitgezonden had om een nummer te koopen van De Alarmkreet, welk blad met luider stemme door een krantenjongen, die juist door de straat kwam, werd aangekondigd.

De Alarmkreet was een blad, waarvan de aard en de strekking bij Raffles maar al te goed bekend was. Hij kende het blad als een schend- en schimpblad, dat op onregelmatige tijden verscheen en gewoonlijk zeer spoedig uitverkocht was.

Zij, die het kochten, deden het alleen omdat zij belust waren op schandaaltjes, die zij in de Alarmkreet rijkelijk konden vinden, of wel het waren lieden, die zelf in het schimpblad aan de kaak werden gesteld.

Onder den schijn, voor recht en waarheid te strijden, maakte het blad er zijn werk van, de zielen der Londenaren nog donkerder af te schilderen dan zij mogelijkerwijze reeds waren.

Slechts zij, die een flink bedrag betaalden, konden er zeker van zijn, niet door het slijk te worden gesleurd.

„Stel je zooveel belang in dat schandelijke blad?” vroeg Raffles aan zijn secretaris.

Deze keerde van het venster naar zijn plaats terug, daar hij Gaston met een nummer in de hand had zien terugkeeren, en antwoordde:

„Belang en belang is twee, Edward. Ik koop het nummer zeker niet uit sensatielust, maar alleen omdat ik in een vorig nummer, dat helaas reeds direct uitverkocht was, heb gezien, dat het verschillende eerlijke menschen

schandelijk belasterde en nu zou ik toch wel eens willen zien of daar niets aan te doen. . . . Dank je Gaston.”

Deze laatste woorden sprak hij tot den ouden kamerdienaar, die de kamer daarna weer uitging.

Raffles, die klaar was met zijn ontbijt, stak een cigarette aan en Brand verdiepte zich onmiddellijk in het blad.

Nauwelijks had hij de tweede pagina opgeslagen of een kreet van woede en ergernis weerklonk door het door de zon overgoten vertrek.

„Wat is er?” vroeg Raffles, glimlachend, „gooi dat ding toch in een hoek, als het je ergert. Ik lees die dingen bij voorkeur nooit.”

„Dat zou ik ook wel doen, als ik daar niet ineens iets zag, dat me woedend maakt en jou ongetwijfeld ook, als je even wilt luisteren.”

„Dreun maar op,” zei Raffles lachend, evenals wijlen Anthonie Weller tot zijn zoon Sam, maar de lach bestierf hem op het gelaat, toen hij de eerste woorden hoorde, die zijn vriend uit het blad voorlas. Zij luiden:

„Naar ons uit betrouwbare bron blijkt, is de zoogenaamde gentleman-inbreker John Raffles niets anders dan een zeer ordinair en vulgair heerschap.

„Zijn zoogenaamde edelmoedigheid en adeldom van karakter zijn slechts denkbeeldige begrippen, die hij waarschijnlijk zich zelf heeft toegedacht.

„Al die zoogenaamde deugden zijn bij hem totaal onvindbaar, hij is een schijnheilige, een gewetenlooze avonturier en doodgegewoon misdadiger, die zijn slachtoffers slechts besteelt, om van het hun ontnomen geld in loszinnige en losbandige gezelschappen te gaan feestvieren.

„Wij weten, dat de heer Raffles, die zich zelf een aureool van heiligheid en

edelmoedigheid heeft omgehangen, niets anders is dan een zwierbol, die zeer goed bekend is in kringen, die elk fatsoenlijk mensch mijdt als de pest en dat hij elken avond te vinden is temidden van de gewone beroepsmisdadigers, over wie hij een geheimzinnige macht schijnt uit te oefenen en die hem als hun hoofdman gehoorzamen.

„Zoowat alle diefstallen, die in Londen geschieden komen op rekening van dat heerschap en alleen nu en dan geeft hij eens wat weg aan een of andere inrichting om den schijn op te houden.

„Het overige geld en dat is voorzeker niet weinig, gaat op aan dure vrouwen der demi-monde, die, zooals men weet, in één maand meer geld weggooien dan een eerlijk man in één of twee jaren kan verdienen.

„Dat is de waarheid omtrent Lord Edward Lister, die waarschijnlijk evenmin een Lord als een gentleman is en wiens adel naar het lichaam even ver te zoeken is als zijn adeldom des geestes.

„Wij zullen al onze krachten inspannen om dat heerschap uit de samenleving te verwijderen.

„In een volgend nummer hopen wij nog nadere berichten omtrent deze zaak te brengen.”

„Nou,” zei Brand terwijl hij met zijn vuist een slag op tafel gaf, zoodat de thee kopjes op de schoteltjes dansten en rammelden, „wat zeg je me daar nu van? Is het mooi of niet? Dat had je toch zeker niet gedacht, is het wel?”

„Nee, dat had ik zeker niet, Charly,” zei Raffles lachend, „ik vraag me af wat ze met dat artikel voor hebben. Zooals je zult hebben bemerkt staat er niets in dan een paar algemeenheden, zonder eenig concreet voorbeeld. Zoo iets kan natuurlijk iedereen schrijven en het is duidelijk, dat ze over geen enkele inlichting beschikken. Ik zou haast zeggen, dat ze het gedaan hebben, om me daarmee uit mijn hoek te lokken, me daardoor wat bloot te geven, zoodat ze iets concreets te weten komen, waarna de campagne in ernst kan gaan beginnen. Nu, als dat het geval is, zullen ze er van lusten.”

„Dat is best mogelijk, Edward,” hernam Brand, „maar als ik jou was, dan zweeg ik er maar over, want het is natuurlijk uiterst gevaarlijk met die lui te beginnen. Ze staan nergens voor.”

„Volkomen juist,” hernam Raffles, „maar Charly, ik hoop dat je me voldoende kent om te weten, dat ik me niet in gevaar zal begeven. Ik zie best kans ze eens lekker om den tuin te leiden, zonder dat ze eenigen vat op mij krij-

gen, maar, natuurlijk jij moet mij daarbij helpen.”

„Het is anders wel leuk zoo eens wat over je zelf te hooren te krijgen.

„Nu weet ik tenminste de waarheid omtrent mijzelf. Het is opvallend, hoe weinig wij, menschen, ons eigen karakter soms kennen. Ik heb inderdaad tot dusverre nog niet geweten, dat ik een vreeselijke Don Juan, een speler en drinker ben. Alle eer aan de Alarmkreet! Zij heeft mij de oogen geopend. Ik voel, dat ik zoo slecht ben, dat ik nauwelijks meer in den spiegel durf kijken.”

Brand scheen niet zeer ingenomen te zijn met de ironie van zijn vriend.

Mismoedig fronste hij de wenkbrauwen en antwoordde:

„Ik snap je niet. Je moet er niet zoo licht over denken.

„Moet men jou, die elken penning, welken je met je sport verdient, besteedt om den nood van ongelukkigen te lenigen, moet men jou werkelijk voor een speler en een drinker houden?”

Raffles stond op en klopte zijn secretaris geruststellend op den schouder en zei:

„Beste jongen! De lezers van dit artikel mogen er, wat mij betreft, gelukkig mee zijn. De andere menschen zullen zeker wel weten, wat men van een stuk in de Alarmkreet kan gelooven.

„Het zou zeer beleedigend voor mij zijn, wanneer het schimpblad had geschreven, dat ik een eerlijk, vroom mensch was, dat ik een even volmaakt gentleman was als de heeren van de Alarmkreet dat zelf zijn.

„Kijk eens, mijn beste Charly, zulk een artikel zou ik niet onverschillig ter zijde hebben gelegd, want dat zou een beleediging zijn geweest.

Ik dacht er juist vanochtend over na, waar ik een nieuw terrein zou kunnen vinden voor het verdere uitoefenen van mijn sport.

Ik zal mij nu eens in het belang van het menschedom met dit alom verspreide blad bezighouden.

Doe eens je best om er achter te komen waar de eigenaar en de hoofdredacteur van het blad wonen en op welke uren zij te spreken zijn. Dan kan ik mijn plan in elkaar zetten.”

Brand stond op, en daar het zijn gewoonte was, de wenschen van zijn vriend en meester dadelijk ten uitvoer te brengen, nam hij zijn hoed en stok, om zich op weg te begeven.

„Mocht je den hoofdredacteur persoonlijk te spreken krijgen,” zei lord Lister, toen Brand de kamer wilde verlaten, „stel je dan aan hem voor als schrijver, wat je immers ook bent.”

Brand bloosde als een schooljongen.

„Hoezoo?" vroeg hij. „Hoe weet jij, dat ik schrijf?"

„Ik weet het," antwoordde Raffles lachend, „ik vond namelijk, toen je uit waart, in je kamer een lijvig manuscript, waarin je de meeste mijner avonturen op zeer onderhoudende wijze hebt weergegeven.

Daarom heb ik het volste recht te zeggen, dat jij een auteur bent."

„Ik schreef het alleen voor mijn eigen genoegen," antwoordde de secretaris.

„Maar met groote begaafdheid," antwoordde Raffles. „Ik was reeds gisteren van plan je te verzoeken, voortaan al mijn avonturen, als mijn trouw biograaf, op te schrijven. Misschien wordt je daardoor eenmaal een beroemd man.

„Ga nu. Stel je op de redactie voor als schrijver en zeg, dat je werk zoekt. Vertel ook, dat je van allerlei hooggeplaatste en beroemde personen de intiemste schandaaltjes weet. Dat zal een goede introductie zijn!"

Brand ging heen en haastte zich naar Paternoster Row, waar hij, zooals wij in het eerste hoofdstuk hebben gezien, het oudachtige heertje trof met den gouden bril en den hoogen hoed, die door de jeugdige spitsboeven op zoo onbeschofte wijze was ontvangen.

Terwijl Brand met hem de straat opging, kreeg hij het heele relaas daarvan te hooren en zij waren het weldra roerend met elkaar eens, dat aan het bedrijf van het obscure blaadje paal en perk diende te worden gesteld.

„Een schurkenbende is het!" riep het mannetje uit. „Bedriegers van het ergste allooi en niemand durft het wagen, hen aan te vallen. Het is meer dan treurig, dat onze politie aan dergelijke dingen niet een eind maakt! Maar met werkelijke misdadigers, zooals die daar, bemoeit de politie zich niet."

„Zeer juist! A propos met wien heb ik het genoegen?" vroeg Brand, terwijl hij zijn hoed afnam.

De vreemdeling nam eveneens zeer beleefd zijn cilinder af en zei toen:

„Pardon. ik vergat de gewone beleefdheid in acht te nemen. Mijn naam is Thomas Spancer. Ik ben de eigenaar van een zaak in pelterijen aan het Strand, gij zult mijn winkel waarschijnlijk wel kennen."

„Zeker," antwoordde de secretaris van Raffles, „ik ken die zaak als een der oudste van Londen."

„Zoo is het," knikte de vreemdeling, „mijn grootvader richtte de firma op. De zaak is reeds honderdvijftig jaar in handen van onze familie en onze naam staat in Londen uitstekend bekend.

„En nu willen die schurken door middel van hun lastercourant onzen goeden, eerlijken naam bezoedelen en mij met mijn gezin te gronde richten.

„Dat wil zeggen" — hij lachte bitter — „in-

dien ik de vijfduizend pond sterling niet betaal."

Brand floot zachtjes en zei:

„Daar is het hun dus om te doen. Mijn naam is Brand, het zou mij genoeg doen, als ik u kon helpen."

De pelshandelaar keek den jongen man met onderzoekende blikken aan.

„Ik zou gaarne hulp willen aanvaarden," zei hij langzaam.

„Mag ik weten, hoe de zaak in elkaar zit?" vroeg Brand.

„Uw uiterlijk boezemt mij vertrouwen in," antwoordde de koopman, „laten wij dit restaurant binnengaan, dan zal ik er u meer van vertellen."

Beide heeren gingen het restaurant binnen, waar op dat uur weinig bezoekers waren.

Nadat zij iets hadden besteld, begon de koopman op zachten toon, te vertellen:

„Onze zaak is steeds van vader op zoon overgegaan en ook ik ben aan deze traditie getrouwd gebleven en heb mijn zoon, die nu twee en twintig jaar is, in de zaak opgenomen. Alles ging goed, want ik moet het Dick, zoo heet mijn jongen, ter eere nageven, dat hij zeer ijverig is en ook veel genoeg in de zaak had.

„Maar het ongeluk wilde, dat hij zijn oog liet vallen op een der bontwerksters, die bij ons op het atelier arbeiden. Ik moet zeggen, dat er niets op het meisje valt te zeggen. Zij is eerlijk en trouw en doet haar werk goed, terwijl zij ook een aardig gezichtje heeft.

„Maar er is iets, dat mij noodzaakte voor deze vrijerij een stokje te steken. U moet niet denken, dat ik laag op armoede neerzie. Integendeel, ik wil altijd graag eerlijke menschen helpen en bijstaan zooveel dat in mijn vermogen is. In dit geval kon er naar mijn oordeel echter nooit iets van een huwelijk tusschen mijn zoon en het bewuste meisje komen, omdat de vader van het kind een alcoholist is. Het meisje is daardoor een weinig zwak van hoofd. Zij verricht haar werk zeer goed, maar moet daarbij steeds geleid worden. Zij kan niets zelfstandig doen. Haar geestvermogens zijn zeer zwak. Zij is lief en gewillig, maar niet tot eenig initiatief in staat. Het is treurig maar niettemin een feit. En nu zou ik al een heel slecht vader zijn, als ik om aan een verliefde bui van mijn zoon gehoor te geven, die twee samen in het huwelijk liet treden. Dat zou op een ramp uitloopen. Ik ken mijn zoon, die een zeer goede opvoeding heeft genoten genoeg, om met wiskundige zekerheid te weten, dat hij, nadat de eerste liefdesroes voorbij is, geen bevrediging meer bij zijn zwakzinnige vrouw zal vinden. Hij zou zich ongelukkig gaan gevoelen en zij natuurlijk ook. Hij zou haar misschien verlaten, om van iets ergers nu nog maar niet te spreken.

„Ik heb daarom, vóór het te laat was, mijn

maatregelen genomen. Ik begreep, dat ik, wilde ik een onheil voorkomen, met krachtige hand moest ingrijpen. Ik heb niet getracht mijn jongen met woorden te overreden. Ik weet hoe verliefde menschen denken over de woorden en daden diergenen, die hen van hun voornemen trachten te weerhouden. Zij zien in iedereen, die dat doet een vijand, zelfs in hun eigen vader en moeder. Ik deed dat dus niet, maar hield mij, alsof ik van die verliefdheid niets merkte.

„Maar ik had een ander plan. Zonder hem te kennen te geven, dat ik hem wilde verwijderen, schreef ik naar Amerika, waar ik zeer vele relaties heb en legde de zaak aan een oud zakenvriend uit. Deze begreep mij en hij noodigde mij uit, mijn zoon naar hem toe te zenden onder het voorwendsel, dat daar veel voor hem te leeren zou zijn. Mijn zakenvriend zou dan een reis met hem ondernemen naar Alaska, om daar voor gezamenlijke rekening huiden en pelsen in te koopen.

„Dat was een prachtig idee en toen ik het voorstel aan mijn zoon deed, zonder één woord over het meisje te reppen, vroeg hij mij om één dag uitstel om zich te bedenken. Ik vond dat goed en hij heeft natuurlijk met het meisje gesproken, die, zooals van zelf spreekt, alles goed vond wat hij haar voorstelde.

„Op die wijze heb ik ze van elkaar kunnen scheiden, zonder van een der partijen tegenkanting te ontmoeten.

„Wat ik veronderstelde gebeurde. In het huis van mijn Amerikaanschen zakenvriend kwamen zeer vele jonge meisjes als vriendinnen van de dochters des huizes. Mijn zoon, die tot dan toe weinig met jonge dames in aanraking was gekomen, was verrukt over de schoonheid en den geest van deze meisjes, met het gevolg, dat hij al spoedig inzag, dat het bontwerkstertje niets was, vergeleken met deze begaafde en verstandige meisjes. Al heel spoedig kreeg ik van hem een brief, waarin hij te kennen gaf, dat de dochter van mijn zakenvriend een diepen indruk op hem had gemaakt, maar dat hij er niet aan mocht denken haar daarvan iets te zeggen, in de eerste plaats, omdat hij eerst mijn toestemming wilde hebben en ten tweede, omdat hij zich in zekeren zin gebonden achtte door zijn woord aan het bontwerkstertje, wier genegenheid hij had verworven.

„Daar hij meende, dat ik daarvan niets wist, bekende hij mij dat trouwmoedig en voegde er aan toe de vraag of er geen kans bestond, dat hij zijn woord terug kon krijgen.

„Zooals u ziet is mijn zoon werkelijk een eerlijke, goede jongen, die niettegenstaande hij in Amerika tot over zijn ooren verliefd was geworden op een meisje van zijn aanleg en verstand, toch het arme bontwerkstertje niet vergat. Het eigenaardigste was, dat hij mij de

zaak uitlegde en zijn geval bepleitte met woorden, die ik, als ik minder verstandig was geweest, zelf tegenover hem zou hebben gebruikt, om hem van zijn voornemen af te brengen, maar waarmee ik dan zeker échee zou hebben geleden. Nu viel hij mij te voet, in plaats van ik hem. Dat alles vond ik prachtig en ik haastte mij dan ook hem terug te schrijven, dat ik alles zou doen wat in mijn vermogen was, om hem te believen. Hij had er natuurlijk niet het minste idee van, dat het precies zoo ging als ik vurig gehoopt had.

„Reeds met de volgende mail kon ik hem terug schrijven, dat ik geslaagd was en dat het bontwerkstertje hem met alle genoegen zijn woord terug gaf.

„Ik had er namelijk voor gezorgd, dat een bontwerker, die mij reeds jaren lang trouw en ijverig gediend had, doch die een verlegen natuur had, zoodat hij nimmer een meisje durfde aanzien, met haar in aanraking kwam. Ik moedigde het op bescheiden wijze aan en toen ik het meisje vertelde, dat mijn zoon misschien in Amerika ging trouwen, zoodat zij vrij was om den bontwerker te huwen, was de zaak gauw beklonken.

„Het spreekt van zelf, dat ik die twee menschen verder heb geholpen. Ik heb er voor gezorgd, dat ze een kleine zaak in bontwerken kregen in het East End en sedert de opening, nu een paar weken geleden, gaat alles voortreffelijk. Het is zomer, dus veel klanten hebben zij nog niet, maar daar zij beiden het vak goed verstaan en zij ook ijverig zijn, twijfel ik er niet aan of zij zullen op hun bescheiden wijze er wel in slagen zich een goede broodwinning te verzekeren. Zij zijn gelukkig met elkaar en zullen dat ook wel blijven, want de man is al even eenvoudig als het vrouwtje, zoodat ik er tegelijk een goed werk mee heb gedaan.

„Ook ben ik in 't bezit van een paar brieven van mijn jongen, die mij reusachtig dankbaar is, dat ik hem zijn woord terug heb kunnen bezorgen. Hij staat op zeer goeden voet met zijn gastheer, heeft een prachtige, leerzame reis gedaan en hoopt het volgende voorjaar terug te keeren naar Europa. Ik heb er zoo'n idee van, dat hij misschien een aardig Amerikaansch vrouwtje meebrengt.

„Tot dusverre is alles dus prachtig gegaan. Eigenlijk te mooi. En er is dan ook een kink in den kabel gekomen.

„Het toeval heeft gewild, dat het bontwerkstertje, dat nu gelukkig getrouwd is, op een zekeren avond, even nadat ik van haar haar woord voor mijn zoon had teruggekregen, in het water is gevallen. Het was een ongeluk, maar men heeft nog al moeite gehad haar op het droge te brengen en het heeft een haar gescheeld, of het arme kind was verdronken.

„Zij werd naar het ziekenhuis gebracht en

daar een paar dagen verpleegd, maar ze heeft een sterk gestel en heeft het er prachtig bovenop gehaald. Toen ik haar kwam bezoeken en de groeten kwam brengen van den bontwerker, die nu haar man is, vertelde zij mij in haar onnoozelheid, dat er een heer van de krant was geweest, die haar eenige vragen had gesteld en waardoor zij dien man alles verteld had wat er geschied was met mijn zoon en daarna met den bontwerker.

„Dat vond ik niet aangenaam, maar ik dacht verder over het geval niet na, tot ik dezer dagen van de redactie van dat mooie krantje een bericht kreeg, over het geval, waaruit mij bleek, dat het bontwerkstertje zich onwetend had laten uithooren door een dier gemeene kerels, die er nu natuurlijk een schandaal mee trachten te veroorzaken.

In de Alarmkreet zal nu een artikel verschijnen dat de zaak zoo voorstelt, alsof mijn zoon met mijn voorkennis, misschien ik zelf, het jonge meisje zou hebben onteerd en wij haar als afkoopsom die zaak hadden verschaft.

„Dit alles natuurlijk pas, nadat wij door haar poging tot zelfmoord daardoor als het ware werden gedwongen. Die smeerlap wil het namelijk doen voorkomen, alsof dat in het water vallen, wat zuiver een ongelukje was, een poging tot zelfmoord was, uit wanhoop over het feit, dat mijn zoon haar in den steek had gelaten.”

„Hoe zijt gij te weten gekomen, dat een dergelijk sensatiebericht in het blad zal verschijnen?” vroeg Brand. „Of is het reeds verschenen?”

„Neen,” antwoordde mr. Spancer, „maar de redactie van de Alarmkreet zond mij een schrijven en als bijlage de proef van het artikel ter inzage.

„Mijn vrienden, aan wie ik de zaak meedeelde, raadden mij aan, mij in verbinding te stellen met de redactie van de Alarmkreet en te trachten door het betalen van een zeker bedrag te verhinderen, dat het artikel het licht zal zien.

„Ik ben ook wel bereid, een zeker bedrag voor dat doel op te offeren, maar de eisch is helaas te hoog. Ik kan op het oogenblik niet over het gevraagde bedrag beschikken.

„Als het winter was, zou dat beter kunnen, maar nu in den zomer gaat er zoo goed als

niets in mijn zaak om en ik heb mijn geld door het inkoopen van pelswaren voor den volgenden winter reeds vastgezet.”

„Hoeveel vroegen de kerels?” vroeg Brand. „Vijfduizend pond sterling. Een flink bedrag.”

„Schandelijk!” riep Brand uit, „voor den duivel, ja, hier moet worden gehandeld! Ik heb een vriend, dien ik onmiddellijk van deze zaak op de hoogte zal stellen. Ik denk wel, dat hij de man is, die u kan helpen.”

„Dat zou al heel spoedig moeten gebeuren,” zei mr. Spancer, „ik heb slechts drie dagen tijd, dan moet ik betalen, of de schurken publiceeren het artikel.”

„Mijn vriend heeft in vierentwintig uur dikwijls meer klaar gespeeld dan dit,” luidde het geruststellende antwoord. „Maar laat ons nu heengaan. Ik hoop u over een paar uur met mijn vriend te komen bezoeken.”

Brand betaalde de rekening en de beide mannen namen afscheid van elkaar als een paar oude vrienden.

Een kwartier daarna was Brand thuis en kon hij alles in kleuren en geuren aan zijn vriend vertellen. Deze luisterde met zeer veel belangstelling en knikte verscheidene malen met het hoofd.

Toen Brand gereed was, zei Raffles:

„Luister nu eens goed wat ik van plan ben.”

De beide vrienden staken wederom de hoofden bij elkaar en nu was het Brand, die aandachtig luisterde, af en toe knikte en glimlachte.

„Dat blijft dus afgesproken, niet waar,” zei Raffles ten slotte. „Jij schrijft even dien bewusten brief op de schrijfmachine en wacht even met het invullen van het adres tot ik thuis ben. Ik zal me haasten.”

„Uitstekend,” antwoordde Brand.

Hij zette zich achter de schrijfmachine en toen Raffles de deur achter zich dicht trok, stonden de eerste regels reeds op papier.

De brief was spoedig klaar en Brand zat reeds hoog en breed de krant te lezen, toen Raffles, na een poosje terugkeerde.

„Klaar?” vroeg Raffles.

„Al lang Edward,” luidde het antwoord.

„Mooi,” hernam Raffles, „vul het adres dan nog even in, wil je? Het is Essexstreet No. 16.”

De bekende DUBEC Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met eene
productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

DERDE HOOFDSTUK.

De val wordt opgesteld.

Het was in het late avonduur van den volgende dag, toen mr. Charles Rother, de hoofd-redacteur van de Alarmkreet, zacht, als een misdadiger, de trap naar de redactie opging. Er bevond zich op dat uur niemand meer in het gebouw, dat slechts voor kantoorlokalen was ingericht.

Mr. Rother, een klein, mager, onaanzienlijk mannetje, ontsloot de deur van het redactie-bureau en grendelde ze, nadat hij was binnengetrepen, zorgvuldig.

Hierop liet hij de elektrische lamp boven een lessenaar ontgloeien en ging naar het tafeltje, waarop verschillende brieven lagen.

Nu nam de journalist plaats op een stoel, die voor de schrijftafel stond en begon de aangekomen post te openen.

Zijn roofdierachtig gelaat werd af en toe verwrongen tot een duivelsch lachje, wanneer hij in een brief iets las, dat hem bijzonder beviel.

Zoodra hij een brief had gelezen, beantwoordde hij dezen op de rammelende schrijfmachine.

Ten slotte nam hij een blauwe enveloppe op, die hij opende en waaruit hij een schrijven haalde van den volgende inhoud:

Waarde heer!

Ik ben beambte van het hoofdbureau van politie en werk in de naaste omgeving van den hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Ik geloof niet, dat gij tot dusverre hebt geweten, dat deze beambte vele huizen bezit en zeer vermogend is.

Het zal u duidelijk zijn, dat hij deze eigendommen niet van zijn salaris heeft kunnen oversparen.

Hoe komt hij aan dat geld?

Welnu, ik ken de bronnen, waaruit dat vermogen is gevloeid. Stelt gij er belang in, van mij inlichtingen te bekomen voor het opstellen van een opzienbarend artikel, dan verzoek ik u, mij in mijn particuliere woning op te zoeken. Ik ben tusschen 5 en 7 uur des avonds altijd thuis.

Op uw redactie-bureau zou ik liever niet willen komen, omdat ik een te bekende persoonlijkheid in Londen ben en de een of andere collega mij zou kunnen zien.

Met de meeste hoogachting

TOM MARHOLM,
Inspecteur van politie
Essexstraat 16.

„Een prachtig zaakje,” fluisterde Charles Rother, den brief nog eens lezende.

Daarop stak hij hem zorgvuldig in zijn portefeuille, draaide de lamp boven de schrijftafel uit en verliet het redactie-bureau even geheimzinnig als hij er gekomen was.

In een restaurant kwam hij samen met zijn compagnon Mr. Groyzer, die bekend stond in de Londensche wereld als „de mooie Guido”. Hij was een bekende persoonlijkheid en verborg achter een masker van onbeduidendheid zijn uiterst geslepen, slecht karakter.

Hij en zijn vriend pasten bijzonder goed bij elkaar.

Ook de mooie Guido grijslachte, toen hij den brief van den politie-beambte Marholm las.

„Een goed zaakje,” zei hij tot zijn medeplichtige, „minstens 1000 pond sterling waard.”

„Mijnheer de hoofd-inspecteur van politie zal er wel zijn geheele vermogen voor over hebben om te voorkomen, dat het artikel verschijnt.”

„Ik heb aan de mogelijkheid gedacht, dat die brief een mystificatie is, een soort hinderlaag. Zou het dat niet kunnen zijn?” vroeg Rother.

„Onmogelijk,” antwoordde de mooie Guido, „ik heb den naam Marholm ontelbare keeren bij de Raffles-geschiedenissen in de couranten gelezen.

„Wij behoeven ons daarover niet ongerust te maken. Hij is natuurlijk van plan, zijn chef een poets te bakken.

„Bovendien valt uit den brief op te maken, dat de man bang is, om bij een eventueel bezoek aan onze redactie gezien te worden.

„Wij behoeven niet te vreezen voor een man, die angst heeft voor zijn eigen persoon.”

„Gij hebt gelijk,” antwoordde Mr. Rother, „ik zal den man morgen een bezoek brengen en hem het bloed uit de nagels persen.

En vervolgens zal ik een kranig artikel naar den beroemden hoofd-inspecteur van politie zenden.”

„Het zal een mooi zaakje worden,” meesmulde de mooie Guido, „en als de vent niet betaalt, een schitterend sensatiebericht voor ons blad.

„Maak maar een artikel gereed naar aanleiding waarvan geheel Londen op zijn kop zal staan!”

„Maak je daaromtrent niet ongerust,” antwoordde Charles Rother, je weet, hoe ik dergelijke zaakjes opknap.”

Den volgenden dag, precies om 5 uur, werd er aan de bel getrokken van perceel No. 16 in Essexstreet, in welk huis volgens opgaaf in den brief Mr. Marholm moest wonen.

Hij had zich niet vergist.

Toen de kleine, magere redacteur de kamer binnentrad vroeg hij onmiddellijk:

„Heb ik de eer Mr. Marholm te spreken?“

„Yes,“ luidde het antwoord.

„Mijn naam is Marholm, met wien heb ik de eer?“

Rother, die in zijn schandelijk bedrijf voorzichtig had leeren worden, keek de man, die de deur voor hem geopend had, een paar seconden strak aan, maar kon niets op het geelaat ontdekken, dat hem op bedrog wees. Ook herkende hij de trekken dadelijk. Hij had natuurlijk vaak een portret in de dagbladen gezien van den bekende secretaris van den hoofd-inspecteur. De oogen, de mond en het borstelige kneveltje zou hij uit duizenden herkend hebben.

Hieromtrent gerustgesteld, naderde hij Marholm zoo dicht mogelijk en fluisterde op geheimzinnigen toon:

„Ik kom van de Alarmkreet.“

„Dat is uitstekend,“ antwoordde de man. „Kom binnen!“

Daarop ging hij naar de deur en de journalist zag, hoe hij die grendelde, blijkbaar uit angst, dat iemand zou kunnen binnenkomen.

„Niemand heeft u toch gezien?“ vroeg Marholm op angstigen toon.

„Wees onbezorgd,“ lachte de journalist, „ik zorg er altijd voor, dat niemand mij ziet. Ik weet, dat het voor u in uw betrekking van politie-ambtenaar gevaarlijk zou zijn, als iemand mij hier had zien binnengaan.“

„Ik heb een prachtige geschiedenis voor uw blad,“ zei Marholm, toen zij plaats hadden genomen, „en ik hoop, dat gij, die voor recht en waarheid strijdt, dezen man, die de Londensche politie tot schande is, den hoofd-inspecteur Baxter, door uw artikel zijn ontslag zult bezorgen.“

„Nu, wij zullen zien,“ antwoordde de bezoeker, „voor alles moet gij uwe beweringen met bewijzen kunnen staven. Ik hoop dat gij daartoe in staat zijt!“

„Natuurlijk,“ zei Marholm, „ik kan alles bewijzen.“

„Ziet gij, deze hoofd-inspecteur van politie, die een rijksinkomen heeft van 1000 pond sterling, heeft een tegoed op de Bank van 150,000 pond en hij bezit verscheidene huizen, zoodat hij millionair is.“

Mr. Rother wreef zich de handen.

„Uitstekend,“ mompelde hij vergenoegd, „een politie-ambtenaar die millionair is, dat geeft een magnifiek artikel voor de Alarmkreet.“

„Gij zult zelf wel begrijpen,“ hernam Mar-

holm, „dat men bij een jaarlijksch inkomen van duizend pond sterling geen millionair kan worden, maar ik zal u allerhande bijzonderheden mededeelen. Ik heb hier geheime lijsten, waarop gij kunt zien, van welke zijden de heer Baxter zijn inkomsten trekt.“

„Om te beginnen moet gij dit zien.“

Hij nam een brief, die voorzien was van het wapen van Lord Lister en toonde dien den redacteur.

Daar hij den brief echter met beide handen vasthield, vroeg Rother:

„Mag ik dien brief eens even hebben, dan kan ik hem lezen.“

„Ik zal hem voorlezen,“ antwoordde Marholm, „dat zal u voorloopig voldoende zijn. Het is een brief van den beruchten John Raffles aan den hoofd-inspecteur van politie. Daaruit zult gij zien, hoe het komt, dat Mr. Baxter tot dusverre dien misdadiger nog niet heeft gepakt.“

„Hoogst interessant! Hoogst interessant!“ fluisterde de redacteur.

„Neen!“ riep Marholm uit, „een schandaal is het! Het grootste schandaal van de wereld. Deze politieambtenaar is de medeplichtige van den Grooten Onbekende. Hij speelt met hem onder één hoedje, dat staat zwart op wit in dezen brief.“

Deze openbaring werkte zoo electriseerend op Rother, hoewel deze aan sterke staaltjes gewend was, dat hij Marholm met open mond aanstaarde.

„Maar dat is niet te gelooven,“ mompelde hij.

„Wees zoo vriendelijk, mij den brief voor te lezen.“

Hij zag het fijne glimlachje niet, dat bij die woorden om den mond van Marholm speelde.

Deze las:

Mijn waarde Baxter!

Ik heb gisteren den ouden Simpson, den diamanthandelaar, van wien gij mij mededeeldet, dat hij allerlei vuile zaakjes doet, opgezocht en hem drie duizend pond sterling armer gemaakt.

Hierbij zend ik u een cheque van 1500 pond, als naar gewoonte de helft van den buit.

Hedenavond ben ik in het Piccadilly Restaurant onder de bekende vermomming. Vraag den ober-kellner naar Mr. Thonet.

Wij zullen een paar flesschen champagne op het welslagen drinken.

Met vriendelijke groeten

JOHN RAFFLES.“

De kleine journalist snakte een oogenblik naar adem.

Dat was meer dan hij had verwacht.

Van zijn stoel opspringend, riep hij uit:
„Geef mij dien brief! Dat is prachtig be-
wijsmateriaal!”

Maar Marholm schudde het hoofd, zeg-
gend:

„Het spijt mij, maar u zult begrijpen, dat ik
dezen brief niet uit handen kan geven. Daar-
mee zou ik mij zelf verraden. Niemand anders
dan ik heeft de beschikking over de correspon-
dentie van den hoofd-inspecteur en het zou
dus begrijpelijk zijn, wanneer deze brief
wordt vermist, dat de verdenking op mij moet
vallen. U zult mij ten goede houden, dat ik
mij zelf bescherm. Maar indien gij het wenscht,
ben ik bereid, het bij een notaris te deponee-
ren, voor het geval, dat men u een proces zou
aandoen.”

„Gij hebt gelijk,” antwoordde Rother, „dat
is de juiste manier, want gij moet ook beden-
ken, welke gevolgen het zou kunnen hebben,
als ik er een artikel over schrijf.

„Het is enorm — Raffles als compagnon
van den hoofd-inspecteur van politie Baxter!
Het is haast niet te gelooven!”

„O,” lachte Marholm, „ik kan u nog veel
mooiere dingen vertellen. Verscheiden geheime
opiumholen in Londen, kroeghouders zon-
der vergunning, een dievenbende in Eastend,
geheime speelhuizen, om kort te gaan, ik kan
u een lijst van ongeveer 80 personen verschaf-
fen, welke allen den inspecteur vast salariee-
ren.”

Rother hoorde hem met een open mond van
verbazing aan.

„Eén ding is mij onbegrijpelijk,” zei hij,
„namelijk, dat gij niet reeds sedert lang heb
getracht voordeel te slaan uit al deze feiten.
Ik wil u wel vertellen, dat ik in uw plaats
reeds lang mijn schaapjes op het droge zou
hebben gehad.”

Marholm schudde het hoofd en zei:

„Mijn waarde heer, het is mij niet om geld
te doen. Ik heb andere aspiraties. In de eerste
plaats zou het voor mij een ongekend genot
zijn als ik dien ellendeling, dien Baxter, wiens
secretaris ik ben en die niet anders doet dan
mij plagen en treiteren, een oneervol ontslag
zou kunnen bezorgen, waarbij dan nog komt,
dat ik veel kans heb in zijn plaats te worden
benoemd. Dat is mijn eenige ambitie. Noem
het eerezucht als ge wilt, ik kan er niets aan
doen.”

„Nu begrijp ik u,” antwoordde Rother, die
hoe langer hoe meer overtuigd raakte van de
betrouwbaarheid van den man, over wiens on-
baatzuchtigheid hij zich eerst verwonderd had,
maar die hij nu volkomen begreep, „nu be-
grijp ik u. Uw wraak en uw promotie zullen
uw belooning zijn, terwijl gij toch als ambte-
naar niet in het openbaar tegen uw chef zoudt
kunnen optreden.”

„Juist,” knikte Marholm, „gij begrijpt mij.

Maar gij, die een vreemdeling voor hem
zijt, een journalist, de redacteur van de be-
roemde Alarmkreet, gij kunt hem de duim-
schroeven aanleggen en tot hem zeggen:

„Of gij betaalt ons een flinke afkoopsom,
of —” Hij maakte een beweging, alsof hij
iemand de keel afsneed.

„Fameus! Uitstekend!” riep de redacteur en
wreef zich opnieuw in de handen, „dat is een
prachtige zaak.

„Hoe hoog is het deposito, dat die heer op
de Bank heeft?”

„Voor zoover ik weet, bedraagt het 150,000
pond sterling,” luidde het antwoord.

„De man zal wel meer bezitten,” meende
Rother. „Bedenk eens, wat dergelijke zaken
voor een winst opleveren! Reeds alleen zijn
relatie met Raffles!”

„Zeker, zeker,” lachte Marholm, „dat alleen
moet den hoofd-inspecteur dit jaar minstens
een kwart millioen hebben opgebracht.”

„Veel meer,” antwoordde Rother, „geloof
me, de man heeft meer gestolen dan een half
millioen. Wat een prachtige zaak! Op deze
wijze kunnen wij indirect de winst deelen, die
Raffles behaalt.”

„Ge moet maar zien, wat ge doet,” riep
Marholm uit, „ik laat het aan u over, om de
zaak te regelen.”

De kleine journalist stond op en zei:

„Gij kent den inspecteur van politie toch
nauwkeurig, niet waar?”

„Zeer zeker,” antwoordde Marholm, „ik
werk reeds verscheiden jaren met hem.”

„Alright,” zei de redacteur, „is hij buiten-
gewoon dapper?”

„Volstrekt niet,” klonk het antwoord.

„Gij denkt dus,” vervolgde de redacteur,
„dat een brief reeds voldoende zou zijn om
hem te doen betalen?”

„Hij betaalt,” lachte Marholm.

„Hoeveel denkt gij, dat wij kunnen vorde-
ren?”

Marholm haalde de schouders op.

„Ik denk, dat wij voorloopig tienduizend
pond sterling kunnen vragen,” zei Rother,
„later meer! Zijn geldbronnen zijn onuitputte-
lijk, zoolang hij samenwerkt met John Raf-
fles.”

„Gij hebt gelijk!” stemde Marholm lachend
toe, „wanneer Raffles niet sterft, kunt gij ja-
ren lang alleen van hem leven op een vorste-
lijke manier!”

Met een duivelschen glimlach wreef de re-
dacteur der Alarmkreet zich opnieuw de ma-
gere handen, daarop nam hij zijn vettigen
hoed op en zei:

„Dus dat blijft afgesproken, niet waar, mijn-
heer Marholm, U bezorgt mij zoo spoedig mo-
gelijk een afschrift van den bewusten brief
van John Raffles aan den hoofd-inspecteur
van politie Baxter en in afwachting daarvan

ga ik al vast eens met dien heer spreken. Voorloopig wel bedankt en tot ziens!"

"Tot ziens," groette Marholm, die de deur achter zijn bezoeker sloot.

Nauwelijks was de deur achter den foeileelijken man dicht gevallen of Marholm deed iets zonderlings. Met één enkele handbeweging nam hij het borstelige kneveltje en de pruik van zijn hoofd, ging naar de tusschen-deur, deed die open en riep:

"Charly, kom eens hier en vertel me eens of je alles hebt gehoord?"

Even daarna trad de secretaris van den Grooten Onbekende de kamer binnen en zei:

"Alles gehoord, Edward, dat heb je prachtig gedaan. Ik geloof, dat de val prachtig is opgesteld en dat het niet lang zal duren of er zit een groote rat in. Hij verdient het. Wat 'n smeerlap!"

VIERDE HOOFDSTUK.

In Scotland Yard.

Inspecteur Marholm — de echte, — de secretaris en rechterhand van hoofd-inspecteur Baxter, had zich, zooals dat reeds herhaaldelijk was geschied, over zijn chef geërgerd.

Baxter, die zeer accuraat was, had hem een standje gegeven, omdat hij bij het schrijven van de processen-verbaal geen zorg had gedragen voor het vrij laten van een tweevingers breeden witten rand aan de rechterzijde der vellen papier. Hij had ze eenvoudig geheel beschreven en geen aandacht geschonken aan het voorschrift.

"Het is om je dood te ergeren," mopperde Marholm, „alsof het niet precies hetzelfde is, of een rechter een volgeschreven blad krijgt dan wel een met witten rand. Het komt immers op hetzelfde neer, de hoofdzaak is dat, wat er op geschreven staat.

"Al die beuzelarijen hangen mij de keel uit!"

Verontwaardigd kauwde hij op zijn pennehouder, maar deed niettemin zijn best om nu aan den voorgeschreven witten rand te denken.

En dat was, hoe eenvoudig het ook moge schijnen, niet zoo gemakkelijk.

Zoodra Marholm aan het eind van een regel kwam, bevatte het woord, dat hij juist schreef, gewoonlijk eenige letters meer of hij was midden in een lettergreep en met den besten wil van de wereld wist hij niet, waar hij met die overtollige letters zou blijven, om een witten kant vrij te laten.

"Mooi," mompelde hij tot zichzelf, „verder dan tot hier mag ik niet komen, afkorten gaat niet, dus ik laat de rest van de letters eenvoudig weg.

"Laat anderen zich gek prakkiseeren; als men zoo op die tweevingers breeden rand gesteld is, moet men ook maar trachten te begripen wat hier staat. Mij laat het verder koud."

Zonder er verder over na te denken, schreef hij maar door en zoodra hij den blanco rand genaderd was, eindigde hij het woord, dat hij

bezig was te schrijven, al mankeerden er ook nog twee of drie letters aan.

Hij schreef rustig door in het volkomen bewustzijn van een man, die zijn plicht doet, tot het twaalf uur sloeg.

Daar hij dien middag dienst had tot zes uur, kon hij niet naar huis gaan om te lunchen, zoodat hij zijn broodjes ingepakt had meegenomen.

Marholm was zeer zuinig van aard. Hij had natuurlijk, evenals de andere inspecteurs dat gewoonlijk bij dergelijke gelegenheden deden, wat in een restaurant kunnen laten halen, maar hij vond het onnoodig om die onkosten te maken ofschoon hij toch ook wel een liefhebber van lekker eten was. Maar de centjes gingen bij hem vóór en hij stapte dus met zijn ingepakte broodjes naar de cantine van de Yard, om daar een kop koffie te bestellen.

Zoodra hij binnenkwam trof zijn oog den hoofd-inspecteur Baxter, zijn onmiddellijken chef, met wien hij echter door jarenlangen omgang op zeer vertrouwelijken voet was geraakt.

Echter, zooals men dat wel meer in het dagelijksch leven ziet, waren de twee mannen, hoewel vrienden toch ook weer vijanden van elkaar. Op hen was in alle opzichten de zeggwijze van toepassing:

"Zonder elkander deugen ze niet, met elkander meugen ze niet."

Baxter kon niet buiten zijn factotum Marholm, maar zoodra hij hem bij zich had, kon hij niet nalaten hem met allerlei futiliteiten lastig te vallen en te plagen, zooals nu pas onlangs was geschied met de witte marge aan de rechterzijde van het papier, terwijl Marholm beslist aan zijn chef was gehecht, maar het niettemin niet kon laten hem het leven zuur te maken.

In dat opzicht blonk hij vooral uit, wanneer er sprake was van den gentleman-inbreker John Raffles. Baxter kon het maar niet verkroppen, dat die man hem nog maar steeds te glad af was. Dat wist Marholm en telkens

wanneer hij Baxter onaangenaam wilde zijn, bracht hij Raffles op het tapijt.

Baxter wist dat en in plaats van zich onverschillig te toonen, maakte hij zich bij dergelijke gelegenheden altijd kwaad, hetgeen juist koren op den molen was van Marholm.

Zooals gezegd was laatstgenoemde dien ochtend een weinig uit zijn humeur geweest in verband met die witte marge op de processen-verbaal en dat humeur werd er niet beter op, toen hij, de cantine binnenkomend, ontdekte, dat Baxter, die ook erg veel van lekker eten hield, maar niet zoo zuinig aangelegd was als Marholm, een gebakken biefstuk met een paar spiegeleieren had laten komen uit het naaste restaurant en daar gezellig aan zat te peuzelen.

Marholm drong de geur van het gebraden vleesch in den neus, hetgeen voor hem begrijpelijkerwijze een tantaluskwelling was.

Hij beantwoordde den groet van zijn chef met een halven snauw en werkte haastig, als geneerde hij zich, zijn broodjes naar binnen.

Toen hij klaar was, besloot hij Baxter eens, wat men noemt, te pesten.

„Het is toch eigenlijk onbegrijpelijk, dat wij gedurende de laatste weken niets van Raffles hebben gehoord!" begon hij.

Een woedende blik van Baxter trof Marholm, die deed, alsof hij dit niet bemerkte en vervolgde:

„Waarschijnlijk zet hij een nieuw meesterstuk in elkaar, dat ons heele bureau eerstdaags op den kop zet. Een geniale kerel die Raffles!"

Een kauwend gebrom van den hoofd-inspecteur was het antwoord, waarna deze zei:

„Je ziet, Marholm, dat ik eet. Kan je met je gezanik over Raffles niet wachten totdat ik klaar ben? Je weet immers, dat die naam voldoende is om mij allen eetlust te benemen!"

„Jawel," knikte Marholm kalm, „dat weet ik."

„Voor den duivel, Sir!" schreeuwde Baxter, „je bekent dus, dat je mij mijn eten wilt bederven?"

„Ja," antwoordde Marholm op onverschilligen toon.

„Dat wil ik. Jij hebt mij óók mijn eten bedorven. Ik vind het allesbehalve netjes, dat jij met je biefstuk mij de oogen uitsteekt. Omdat ik er geen zin in heb en ook omdat het geen pas geeft, bestel ik bij de lunch geen warm eten. Ik behelp me met broodjes en dat behoorde jij ook te doen. Zie zoo, nu weet je het!"

Baxter keek zijn secretaris aan, alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

„Wat bezielt je?" riep hij uit. „Ik zal dit onthouden! Ik zal je aanklagen wegens insubordinatie in den dienst!"

„Wij hebben nu geen dienst," antwoordde

Marholm, „nu eten wij. Op het oogenblik zijn wij alle twee particuliere personen en je weet, even goed als ik, dat ik dan volgens de Engelsche wet mag zeggen wat ik wil. Dat kan mij zelfs de Koning van Engeland niet beletten, want ik ben Engelsch Staatsburger. En voor de rest met dien tweevingersbreeden witten rand heb je ook mijn eetlust bedorven."

Nu ging den hoofd-inspecteur een licht op. Dus die witte marge was de oorzaak van alles!

„Zoo, zoo," dacht hij, „is dat het, waar de schoen hem wringt." Maar in plaats nu zijn mond te houden, besloot hij Marholm eens de les te lezen.

Hij zette een gezicht als een onderwijzer van een volksschool, die de kinderen de zondenval van Adam en Eva gaat vertellen en zei:

„Het is een voorschrift van den Lord Major van Londen, dat elk officieel stuk een tweevingers breeden witten rand aan de rechterzijde moet hebben. Deze wet stamt uit het jaar 1680 en is tot dusverre steeds gerespecteerd. Gij hebt niet het recht, gij, inspecteur Marholm, om deze oude wet op anarchistische wijze met voeten te trappen.

„Maar het vervloekte moderne socialisme schijnt zich ook in uw hersens te hebben genesteld, gij wenscht u niet meer te storen aan dergelijke oude voorschriften.

„Ik merk ook uit uw gedrag jegens mijn persoon, dat gij allen eerbied, dien gij mij als uw chef verschuldigd zijt, opzettelijk uit het oog verliest."

Marholm glimlachte ironisch, toen Baxter ophield om adem te halen.

„Mijnheer de hoofd-inspecteur," antwoordde hij op denzelfden zalvenden toon, dien Baxter had aangeslagen, „het komt niet in mij op, mij te vergrijpen aan de eeuwenoude wetten van ons koninkrijk en ik zie in, dat ik een afschuwelijk mensch ben, om den rand van twee vingers breed te willen weglaten.

„Voortaan zal ik dergelijke abnormale afwijkingen den kop indrukken, dat beloof ik u. Gij zult u nooit meer behoeven te beklagen, dat ik u beleedig.

„Maar dit alles verandert niets aan het feit, dat Raffles sinds vier weken niets van zich heeft laten hooren, dat Raffles — — —"

„Houd op, houd op!" schreeuwde de hoofd-inspecteur, „ik wil niets meer hooren! Ik wil er niets meer van weten! De duivel moge Raffles halen!"

Nauwelijks had Baxter dat uitgeroepen of de deur ging open en er kwamen twee inspecteurs binnen, die eveneens kwamen om te lunchen. Hierdoor was nòch Baxter, nòch Marholm in de gelegenheid het twistgesprek voort te zetten, zoodat de hoofd-inspecteur zijn maaltijd ten minste rustig kon voleindigen.

Na een poosje keerde hij naar zijn bureau

terug, op den voet gevolgd door Marholm, die meende dat hij het schillen van het appeltje met Baxter moest voortzetten.

Nauwelijks waren zij in het bureau aangekomen, of Marholm begon weer aan zijn acten.

Nadat hij een poosje geschreven had, mompelde hij op halfluiden toon, zoodat Baxter het moest hooren:

„De onbekende misdadiger is tot dusverre nog niet door Scotland Yard ontdekt.”

Baxter keek van terzijde naar hem.

„Wat zeg je daar?” vroeg hij.

„O, zei ik iets!” vroeg Marholm. „Ik meende dat ik schreef en wel iets, waarvan ik 's nachts in mijn slaap droom.

„Ik zou willen voorstellen, om die woorden te laten hectografeeren, dat zou mij veel tijd besparen, daar ik ze geregeld elken dag aan den Lord Major moet schrijven.”

„Welke woorden?” vroeg Baxter, hoewel hij vermoedde wat Marholm bedoelde.

„De onbekende misdadiger Raffles, is ondanks de ijverigste nasporing van den hoofd-inspecteur Baxter en diens detectives tot op heden nog niet ontdekt,” las Marholm voor.

Bom!

Nog was Marholm niet uitgesproken, of een vuistslag van Baxter kwam donderend op de schrijftafel neer, zoodat de inkt omhoog spatte.

„Houd op, vervelende kerel, houd je mond! Je schijnt je best te doen om me razend te maken. Ik zal je laten verplaatsen.”

„Hoe eer hoe liever,” zuchtte Marholm, „dat is mijn vurigste wensch.

„De duivel moge den onderwijzer halen, die mij heeft leeren schrijven. Aan hem heb ik dit ellendige baantje van secretaris te danken.

„En dat ik geen detective kan zijn, is jou schuld. Maar ik heb mijzelf plechtig beloofd, alles in het werk te stellen om hier vandaan te komen en weer in actieven dienst te komen.

Als je mij met verplaatsing dreigt, dan doe je mij het grootst mogelijk genoeg.

Ik smeek elken avond den hemel, dat hij je je plan mag laten volvoeren om mij de deur uit te gooien. De pers maakt ons elk oogenblik belachelijk. Want omdat ik je secretaris ben, ben ik er mede verantwoordelijk voor, dat Raffles —”

„Kerel, zwijg!” bulderde Baxter met een nieuwen vuistslag.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt.

Met een zucht van verlichting riep Baxter: „Binnen!”

De dienstdoende beambte, die bezoekers aan moest dienen, trad binnen, bleef in onderdanige houding bij de deur staan en meldde:

„Twee heeren, een zekere Mr. Kroyzer en een Mr. Rother wenschen u te spreken.”

„Laat de heeren binnenkomen,” zei Baxter, nam aan zijn schrijftafel plaats en deed, alsof

hij druk bezig was. Hij doopte de pen in en begon handteekeningen te zetten onder de opgestapelde acten en papieren.

Terwijl Baxter onder het eerste stuk zijn naam plaatste, kwamen de heeren vertegenwoordigers van de Alarmkreet de kamer binnen.

Baxter keek het tweetal met scherp blik aan.

„Pardon, mijnheer de inspecteur,” begon de redacteur van het blad, terwijl hij langzaam Baxter naderde, „wij hebben een zeer kiesche aangelegenheid met u te bespreken.”

„Ik ben tot uw dienst,” antwoordde Baxter, „als gij mij maar wilt zeggen, wat gij wenscht. Maar weest kort, want mijn tijd is beperkt.”

„Wij zouden u gaarne onder vier oogen spreken,” ging Rother voort, „wat wij u hebben te zeggen betreft u persoonlijk.”

Baxter draaide onrustig op zijn stoel heen en weer.

Die woorden maakten hem zenuwachtig. Wat wilde die man van hem?

Het was alsof de vreemde bezoeker iemand was, die hem ter verantwoording kwam roepen.

„Het spijt mij,” antwoordde hij schouderophalend, „mijn persoonlijke aangelegenheden kan ik hier gedurende mijn dienstdienst niet behandelen. Dan moet gij mij in mijn woning bezoeken. Met wien heb ik de eer?”

De kleine redacteur stak de borst vooruit als een haan op een mesthoop en kraaide:

„Mijn naam is Rother. Ik ben de hoofdredacteur van de Alarmkreet.”

Als antwoord begon Marholm te hoesten, alsof hij zich verslikte en dat klonk zóó spottend, dat de kleine, magere redacteur den beambte woedend aankeek en hem met een minachtenden blik opnam.

Baxter daarentegen kreeg, toen hij vernam wie Rother was, een panischen schrik.

Zijn particuliere leven was ten gevolge van eenige Don Juan-streken, die hij nu en dan uitgehaald had, niet geheel vrij van smet of blaam, zoodat hij vreesde, dat er vroeg of laat iets van zou uitlekken.

Ongetwijfeld betrof het bezoek van deze gevaarlijke heeren zijn galante avonturen.

„Laat mij eenige oogenblikken met de heeren alleen,” zei hij tot Marholm.

Deze kon niet snel genoeg de kamer verlaten.

Hij was altijd blij van zijn bundels acten weg te komen.

Toen hij in de voorkamer was, stopte hij op zijn gemak een pijp, en daar hij er belang in stelde om te weten, wat de beide journalisten bij zijn chef kwamen doen, luisterde hij met zijn oor tegen een dunne plek van den wand, waarop hij, om ze gemakkelijk terug te kunnen vinden, een kruisje had geteekend.

Dichtbij hem bevond zich het kijkgaatje, bedekt door een metalen klepje, dat hem in staat stelde om in de kamer te kunnen kijken. Baxter had deze spionageopening laten aanbrengen, om Marholm bij den arbeid ongezien te kunnen gadeslaan.

Hij had er niet aan gedacht, dat zijn beambten het wederkeerig tegenover hem zelf konden gebruiken.

Duidelijk hoorde Marholm nu het volgende gesprek:

„Gij weet,” begon Rother, „dat ik redacteur ben van de Alarmkreet, de onpartijdige, bekende courant, die strijdt voor recht en waarheid.

„Het is het doel van ons blad om alle mistoestanden, die wij ontdekken, zonder aanzien des persoons, aan de openbaarheid prijs te geven, ten einde ze te verbeteren.

Wij zijn strijders voor recht en billijkheid, wij wenschen de modderpoelen der moderne maatschappij met harde bezems te reinigen, wij strijden tegen al het onrechtvaardige, dat om ons heen geschiedt!”

„Mooi,” antwoordde Baxter, „dat heb ik begrepen, maar nu zou ik wel eens willen weten, wat gij van mij wenscht. Ik was in het geheel niet nieuwsgierig naar een lofzang op uw courant.”

„Wat?” piepte de kleine redacteur, „denkt gij soms, dat ik zonder doel tegen u sta te redeneeren? Mijnheer, mijn woorden zijn voor mij de tolken van mijn gedachten.

Elk woord is goed doordacht, er is geen overbodige zin bij, kortom, ik herhaal u, dat ik strijd voor recht en waarheid!”

„Een kolossale kerel!” mompelde Marholm aan de andere zijde van de deur, „de vingers jeuken mij om hem eens flink op een zeker lichaamsdeel te ranselen.

„Hij ziet eruit als iemand, die aan de galg is ontsnapt en hij spreekt als een officier van het heilsleger. Een nette jongen!”

„Laat mij ook eens even aan het woord,” begon nu de mooie Guido, terwijl hij zijn zakdoek te voorschijn haalde en zich op kokette wijze frissche lucht toewuifde.

De tabaksrook uit Baxters pijp scheen hem te hinderen. Hij was in dit opzicht zeer fijngevoelig.

„Wij hebben gisteren,” zoo vervolgde hij, „een opzienwekkende mededeeling gekregen. Het betreft Raffles.”

„Oef! Daar beginnen die waarachtig ook al!” zuchtte de inspecteur van politie, zijn bezoekers aankijkend, alsof hij hen de deur uit wilde gooien.

Met Raffles scheen hij vandaag onophoudelijk geplaagd te moeten worden.

„Waar is Raffles?” vroeg Baxter eindelijk. „Hebt gij hem ontdekt?”

De redacteur en de mooie Guido zetten een

gezicht als een Engelsche Lady, wanneer iemand in haar nabijheid sterk naar alcohol riekt.

„Nee,” sprak de mooie Guido, „het ontdekken van Raffles kunnen wij gerust aan u overlaten.

„Wij zijn geen detectives, wij zijn dienaars van de koningin der Aarde: de Pers.”

„Maar wij hebben een andere ontdekking gedaan, die u en het publiek zeker sterk zullen interesseeren.”

„En die is?” vroeg Baxter.

De mooie Guido wachtte even, zooals een krokodil doet, die zijn slachtoffer reeds in den muil heeft en het in het volgend oogenblik naar binnen wil slikken.

Een duivelsche grijns misvormde zijn gelaat, hij haalde zijn monocle uit zijn vestzakje te voorschijn, bevochtigde dat, poetste het op aan zijn linkermouw en klemde het daarop in zijn oog.

Hij keek den politie-inspecteur scherp aan in de houding van den Lord Chief Justice en sprak:

„Hebt gij inderdaad geen vermoeden, welke ontdekking wij in het algemeen belang hebben gedaan?”

„Sir!” stoof Baxter op, „ik ben niet van plan, mij raadsels door u te laten opgeven. Vertel mij duidelijk, wat gij van mij wenscht en spreekt niet zoo onbegrijpelijk.”

„Mooi!” kraaide de magere Rother, „dan zal ik het u vertellen.

„Wij hebben een brief ontvangen en in ons bezit gekregen, die aan u is geschreven door Raffles.”

Baxter zette verbaasde oogen op.

Hij ontving meermalen brieven van Raffles en aangenaam waren ze hem nooit.

Hij had ze allemaal genummerd in een lade van zijn schrijftafel weggesloten en kon niet begrijpen, hoe een dezer brieven in handen van die twee heeren geraakt kon zijn.

Als dat werkelijk het geval was, dan was het zeer onaangenaam voor hem.

Hij dacht even na en kwam tot het besluit, dat het in elk geval goed voor hem zou zijn, het met het tweetal op een accoordje te gooien, want wanneer een dezer brieven werd gepubliceerd, zou geheel Londen zich ten zinnen koste amuseeren en de spotbladen opnieuw werk krijgen.

Hij haatte deze tijdschriften, die, dank zij Raffles, reeds maandenlang den spot dreven met den hoofd-inspecteur van Scotland Yard.

Raffles had hem op die manier zoo populair gemaakt, alsof hij de koning in eigen persoon ware.

Hij trok de la van zijn schrijftafel open, om er zich vóór alles van te overtuigen, of alle brieven van Raffles nog in zijn bezit waren.

Mr. Rother, die de bewegingen van Baxter

volgde, zag dadelijk, wat deze van plan was.

Hij lachte hoonend en zei:

„Gij zult tevergeefs naar den brief zoeken, die in onze handen is. Het schrijven is toevalig niet aan zijn adres gekomen; door iemand, die u niet genegen is, onderschept en bij ons gebracht.”

Baxter vroeg op zenuwachtigen toon:

„Is dat een feit? Heeft men een brief onderschept? Duivels — zou Marholm —”

Bij het hooren van dezen naam trapte de redacteur den mooien Guido op de teenen.

De zaak was in orde.

Hij had nu vasten grond onder de voeten.

Tot nu toe was hij er nog niet geheel zeker van geweest, of de beambte inderdaad in staat was, zich brieven, geadresseerd aan den hoofd-inspecteur, toe te eigenen.

Nu hoorde hij het van Baxter zelf, dat dit wel mogelijk was.

Hij besloot nu, geen medelijden te hebben en eischen te gaan stellen.

„Ja, mijn waarde heer inspecteur,” hernam Rother, „daarom sprak ik zoeven over recht en waarheid.

De brief behelsde zeer compromitterende dingen voor u en gij hebt het alleen te danken aan onze fatsoenlijke manier van handelen, dat wij u komen opzoeken en den inhoud van den brief niet eenvoudig openbaar maken.

Uit uw verhouding tot Raffles, die wij tot in de kleinste bijzonderheden kennen, ik herhaal het —” hij drukte den klemtoon op elken lettergreep — „tot in de kleinste bijzonderheden! zult gij kunnen besluiten, hoeveel een dergelijke wetenschap ons waard is?!

Het kost u minstens, als wij den brief publiceren, uw betrekking.”

Nu brak het angstzweet den inspecteur uit.

De kleine redacteur wreef zich innig vol-
daan de handen.

De visch zat aan den hengel.

„Is de brief werkelijk zoo compromitterend?” vroeg Baxter en hij dacht aan den dag, waarop Raffles hem door middel van Brand zijn portefeuille had ontstolen en zodoende inzage had verkregen van eenige zijner Don Juan-avonturen.

„Kan ik den brief inzien?” vroeg hij tamen-
lijk benepen.

„Neen mijnheer,” antwoordde de kleine redacteur op beslisten toon, „wij hebben het schrijven gedeponereerd bij een notaris in geval van een proces. Het moet u voldoende zijn, als ik u zeg, dat de openbaarmaking van dezen brief u voor altijd zou ruïneeren.”

Baxter zuchtte en hield zijn hoofd met beide handen vast.

„Ik word krankzinnig! Ik word gek! — Die Raffles rooft mij mijn verstand!” kermde hij.

„Dat is niet noodig,” zei Rother, „ik neem aan, dat gij verstandig genoeg zijt om niet gek

te worden, maar liever met ons te overleggen, hoe gij uw eigen ondergang kunt voorkomen.”

Met onzekeren blik keek Baxter den spreker aan.

Plotseling kwam het vermoeden in hem op, dat hij zich misschien met geld uit deze netelige zaak kon redden.

„Ik ben bereid,” zei hij, „indien uwe eischen eenigszins aannemelijk zijn, uw zwijgen te koopen.”

„Dat dacht ik wel,” antwoordde Rother, „wij zullen het wel eens worden.

„Denk eens na over het bedrag, dat u hoog genoeg voorkomt, om ons de schade te vergoeden, die wij lijden door het niet openbaar maken van een dergelijk schrijven.”

„Schade?” vroeg Baxter, „in hoeverre schade?”

Nu mengde de mooie Guido zich weer in het gesprek.

„Dat kan ik u precies voorrekenen,” zei deze. „Denk eens aan een artikel, dat het opschrift droeg: „Onthullingen omtrent Raffles en inspecteur Baxter —” wij zouden er in Londen minstens een millioen exemplaren van verkoopen.”

Baxter hijgde als een visch, die uit het water wordt gehaald.

„Gij — gij — meent, dat ik een millioen exemplaren zou moeten betalen?” hakkelde hij.

„Niet alleen dat,” antwoordde de mooie Guido met een onverschillig glimlachje, „het materiaal, dat wij hebben verkregen, is niet alleen genoeg voor één nummer, maar voor minstens tien.

„Dat maakt dus, zuinig berekend, een oplage, van week tot week stijgend met 25 procent, van ongeveer 20 millioen exemplaren.”

Alles draaide voor Baxters oogen in het rond.

Getallen van eindelooze lengte dwarrelden voor zijn oogen.

Hij zag in, dat zijn beide bezoekers hem het bloed uit de aderen wilden zuigen.

Tevergeefs dacht hij na, hoe hij een uitweg zou kunnen vinden.

Zijn kwaad geweten in zake zijn minne-avonturen hield hem er van terug, de beide kerels op straat te gooien. Hij was inderdaad bang voor zijn naam en betrekking.

„Bedenk bovendien,” ging de mooie Guido voort, „dat de artikelen zeer veel opzien zouden verwekken en u uw betrekking waarschijnlijk kosten.

„Gij zijt nu een persoon van aanzien en kunt gemakkelijk nog twintig jaar dienst doen. Reken eens na, welk een verlies het voor u zou zijn, als gij de verdere jaren van uw leven uw salaris als hoofd-inspecteur van politie der stad Londen niet meer zoudt ontvangen.”

Baxter begreep, dat de mooie Guido gelijk had.

Hij verzamelde al zijn kracht en antwoordde:

„Laat mij tot morgen tijd. Ik kan hieromtrent niet zoo snel een besluit nemen.“

„Goed,“ antwoordde de kleine redacteur, „wij zullen dan terugkomen, gij kunt intusschen nadenken of gij onze voorwaarden inwilligt. Waar zullen wij elkaar ontmoeten?“

Na eenig nadenken antwoordde Baxter:

„In hotel Granmercy.“

Mr. Rother knikte toestemmend en de bezoekers gingen heen.

Baxter zonk met een zucht van verlichting in den stoel bij zijn schrijftafel en wenschte vurig, geen hoofd-inspecteur van Scotland Yard te zijn.

Intusschen kwam Marholm binnen en, terwijl hij het benauwde parfum uit den zakdoek van den mooien Guido opsnoof, zei hij:

„Ik geloof, dat het heel goed zou zijn, als wij hier eens een beetje frissche lucht binnenlieten. Het ruikt hier, alsof men in een boudoir kwam. Damesbezoek gehad?“

„Neen,“ zuchtte Baxter met een blik vol angst naar de deur. „Ken jij de beide heeren, die mij zooeven verlaten hebben?“

„Natuurlijk,“ glimlachte Marholm, die zijn kwaad humeur kwijt was, „de een, die kleine, magere, moest eigenlijk, voordat men hem ontvangt, flink ingespoten worden met insectenpoeder, anders bestaat de kans...“ hij maakte een krabbende beweging — „iets over te houden van zijn bezoek.“

„Bovendien zou het voor allebei goed zijn, als men ze aan een flinken, stevigen strop ophing!“

„Zijn de kerels gevaarlijk?“ vroeg Baxter.

„Gevaarlijk?“ herhaalde Marholm. „Zulke afpersers zijn veel gevaarlijker dan Jack the Ripper. Die doodt zijn slachtoffers door één enkelen steek. Maar deze schurk kwelt hen weken- en maandenlang, zoodat hij ze zoodanig tot wanhoop brengt, dat zij de hand aan zichzelf slaan.“

Zij behooren tot de gevaarlijkste sujetten, die hier in Londen rondloopen. Zij hebben moorden op hun geweten en toch staan zij buiten het bereik van eenigen aardschen rechter. Ik ken maar één mensch, die hen zou kunnen straffen — Raffles!“

„Je hebt gelijk,“ knikte Baxter, die het nu roerend met zijn secretaris eens was.

De naam Raffles, dien hij anders niet wilde hooren, klonk hem op dit oogenblik als hemelsche muziek in de ooren.

„Zeg eens, Marholm,“ zei hij, „zou het niet mogelijk zijn — natuurlijk mag niemand, behalve wij het weten — dat jij je met Raffles in verbinding stelt en hem het een en ander omtrent deze schurken mededeelt?“

Een verbaasd glimlachje vloog over de trekken van Marholm.

Het was geen slecht idee — hoofd-inspecteur Baxter en hij medeplichtigen van Raffles!!!

Drommels — dat was een prachtige geschiedenis!

„Jawel,“ antwoordde hij, „dat kan ik wel doen. Dat wil zeggen, jij moet mij zwart op wit geven, dat je als je dezen keer Raffles weer niet in handen krijgt, mij niet gevangen neemt. Daarvoor bedank ik!“

„Ik verzeker je,“ zei Baxter, „dat je mij een onschatbaren dienst bewijst, als je er voor zorgt, dat Raffles deze beide sujetten van de Alarmkreet op het spoor komt en ze onschadelijk maakt.“

„Nu, nu,“ lachte Marholm, „gij weet immers wel, dat Raffles niemand vermoordt! Maar je schijnt tamelijk gebeten te zijn op dat tweetal. De opdracht, die gij mij geeft, is bijna een bevel aan Raffles om het stel schurken in de Theems te gooien met een kanon uit den Tower aan hun voeten als ballast.“

„Wat wilden die kerels eigenlijk van je?“

Baxter aarzelde eenige oogenblikken of hij Marholm de waarheid zou zeggen.

Hij besloot het te doen en zei:

„De kerels beweren, dat zij een brief in hun bezit hebben, dien Raffles aan mij heeft geschreven. Als zij hem publiceerden, zou mij dat mijn betrekking kosten!“

„Dat kan ik niet gelooven,“ antwoordde Marholm hoofdschuddend. „Raffles is immers je intieme vriend. Hij doet alles behalve je in je betrekking benadeelen. Een beter hoofd-inspecteur van politie dan gij zijt, zou hij moeilijk kunnen vinden — dat weet jij zelf het best.“

Baxter hoorde nauwelijks, wat Marholm zei en mompelde:

„Ja, ja, je hebt gelijk!“

Een hartelijk lachen van Marholm weerklonk, waarvan de hoofd-inspecteur de reden niet begreep.

„Dat doet mij genoeg,“ riep Marholm uit, „dat jij dat inziet!“

„Ja, ja,“ herhaalde Baxter, „ik vind alles goed, maar de hoofdzaak voor mij is, dat jij zoo spoedig mogelijk Raffles op het spoor brengt van die twee, liefst nog vandaag.“

„Dat zal ik wel in orde brengen,“ antwoordde Marholm, „dan ga ik nu onmiddellijk weg.“

„Weet je dan, waar Raffles zich ophoudt?“

„Natuurlijk weet ik dat. Maar daar ik nu niet in actieven dienst ben, doch eenvoudig je secretaris, gaat mij dat eigenlijk niets aan. Dat is geheel en al mijn particuliere zaak.“

„Je bent een eigenaardig mensch,“ vond de hoofd-inspecteur hoofdschuddend, „vijfduizend pond sterling zijn uitgelooft voor den-geen, die hem te pakken kan krijgen!“

„Wil ik eens wat zeggen?" lachte Marholm, „Voor vijfduizend pond sterling kan ik niet zooveel plezier koopen als Raffles mij dagelijks bereidt — al was het ook tienduizend pond sterling, dan nog zou ik graag afstand doen van het geld, als Raffles mij belooft, voorloopig nog niet op zijn lauweren te gaan rusten.

Kan ik nu gaan?"

„Luister eens, mijn beste Marholm," zei Baxter, die veel te veel in de klem zat om boos te worden. „Bij deze aangelegenheid staat ook je eigen eer op het spel, want indien hier werkelijk een brief verduisterd is, dan zou jij de schuldige zijn. Indirect maken die twee menschen je zelfs verdacht."

„Ik zal gehakt of rolpens van hen maken voor hun onbeschaamdheid," bromde Marholm. „Wees nu maar onbezorgd, binnen een paar uur zal ik het zaakje wel voor elkaar hebben.

„Raffles zal zich wel met die twee schurken belasten. Al zou hij het alleen uit eigenbelang doen, om je als hoofd-inspecteur te behouden."

Marholm maakte zich gereed om te gaan en Baxter keek zijn secretaris na met gewaarwordingen van verschillenden aard.

Marholm echter mompelde:

„Een gekke zaak! Anders kan ik Baxter het lekkerste maal bederven door den naam van Raffles alleen maar te noemen en nu is Raffles op eens de persoon geworden, dien hij noodig heeft.

Een eigenaardige wereld!" —

De aandachtige lezer heeft er zich wellicht over verwonderd, dat de twee heeren van de Alarmkreet Marholm niet herkend hadden, daar zij, toen zij binnentraden, dezen waardigen secretaris van den hoofd-inspecteur toch hadden zien zitten.

Tot goed begrip hiervan dient gezegd, dat Marholm sedert een paar dagen op dringend verzoek van zijn vrouw zijn coiffure had gewij-

zigd. Zijn haar, dat hij tot dusverre gewoon recht omhoog gekamd had, zooals hij dat euphemistisch noemde à la brosse, doch dat hem somwijlen het voorkomen van een stekelvarken gaf, droeg hij nu in een scheiding en daar het natuurlijk niet wilde blijven zitten, zooals hij dat wenschte, had hij het met haarwater en cosmetiek op zijn schedel geplakt.

Of deze verandering van haardracht een werkelijke verbetering van zijn voorkomen ten gevolge had, zullen wij bescheidenheidshalve in het midden laten, maar het was niettemin zeker, dat zijn uiterlijk een zoodanige verandering had ondergaan, dat sommige van zijn collega's hem eerst niet herkenden, hetgeen niet te verwonderen valt, als men bedenkt, dat hij met de verandering van hoofdhaar, tegelijk zijn borstelig kneveltje had weggeschoren.

Raffles, die van deze laatste verandering in 's mans voorkomen niets afwist, had zich natuurlijk gegriemd naar de oude wijze met het omhooggekamde haar en met het borstelig kneveltje, zoodat het tweetal van de Alarmkreet dus absoluut geen gelijkenis tusschen de twee kon ontdekken.

Er valt nog een zaak te verklaren.

Misschien dat dezelfde aandachtige lezer het meent te moeten betwijfelen, dat een inspecteur van politie alleen omdat hij zich amuseert met een misdadiger, weigert deze gevangen te nemen, niettegenstaande er een belooning van vijf duizend pond sterling daarvoor is uitgelooft.

Dat zou een zeer juiste aanmerking zijn en wij haasten ons dan ook te verklaren, dat Marholm van de woonplaats van Raffles niets afwist.

Marholm was echter een man met een zeer helder verstand en besloot zijn eigen weg te volgen om den Grooten Onbekende in deze zaak op het spoor te komen.

Hoe hij dit deed zullen wij in het volgende hoofdstuk zien.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De moedermoordenaar.

De mooie Guido en Rother begaven zich, nadat zij den hoofd-inspecteur van politie hadden verlaten, naar de woning van den vermeenden inspecteur Marholm.

„De zaak is gewonnen," riep de kleine redacteur tot Raffles, toen hij bij hem in de kamer trad. „Tot morgenmiddag denkt de hoofd-inspecteur er over na, wat hij ons denkt te betalen."

„Dat is prachtig!" antwoordde de Grooten Onbekende lachend.

Raffles was een uitstekend tooneelspeler en men kon het hem niet aanzien, dat hij niet alleen verbaasd, maar ook danig teleurgesteld was. Hij had niets anders gedacht, dan dat Baxter de twee afpersers en lasteraars onmiddellijk zou arresteeren naar aanleiding van hun beschuldiging en vroeg zich af wat de reden kon zijn, dat hij ze weer had laten gaan. Het zou natuurlijk kunnen zijn, zoo dacht hij, dat de inspecteur nadere gegevens wilde hebben, vóór hij tot hun gevangenneming over-

ging, maar voor het geval, dat dit niet zoo was, moest hij er iets anders op verzinnen.

Terwijl hij met een schijnbaar belangstellend gelaat naar het eenigszins verwarde verhaal van den kleinen, gedrochtelijken journalist luisterde, werkten zijn hersens koortsachtig, om iets anders te bedenken.

Nu was Raffles nimmer verlegen om een idee. Zijn rusteloze, vlugge geest was reeds zoo lang gewoon, om zich onmiddellijk aan alle toestanden aan te passen, dat ook thans hem weldra iets inviel.

Toen zijn bezoekers gereed waren met hun verhaal, legde Raffles zijn vinger op de lippen, wenkte hen zwijgend te gaan zitten en terwijl hij een geheimzinnig gezicht trok, schoof hij zijn stoel bij den hunne en zei:

„Terwijl we wachten op den uitslag heb ik nog een ander zaakje bij de hand, waarbij hoofd-inspecteur Baxter eveneens betrokken is. Luister.

„Onlangs is een beschuldiging ingekomen van een bediende jegens zijn heer, een zekeren Lord Melbourne. Dit stuk werd door den inspecteur ter zijde gelegd, omdat — —”

Raffles maakte de beweging van geld tellen. „Is die Lord Melbourne rijk?” vroeg de kleine redacteur.

„Zeer rijk,” antwoordde Raffles. „Die betaalt u gemakkelijk zooveel, dat gij het niet weg kunt dragen.”

De oogen der beide mannen glinsterden vol hebzucht.

„Wat heeft hij uitgehaald?” informeerde de kleine magere.

„Een gekke geschiedenis,” vertelde Raffles. „De bediende beweerde zeker te weten, dat de Lord zijn stiefmoeder had vergiftigd, die de erfgename was van het vermogen van zijn overleden vader, na haar dood zou hij eerst in het bezit van het geld komen.

Het is mijn vaste overtuiging, dat alles, wat de bediende heeft beweerd, een feit is.”

„Maar gij zijt goud waard!” riep de mooie Guido, die op een stoel had plaats genomen en zijn nagels polijfde.

„Waar woont de Lord?” vroeg de kleine Rother.

„Regentpark no. 14,” antwoordde Raffles, „ik sprak den bediende vanmorgen; hij deelde mij mede, dat de Lord van plan is, op reis te gaan. Gij moet dus, als gij iets wilt bereiken, snel handelen.”

„Kan ik den bediende spreken?” vroeg de redacteur.

„Dat kan ik u niet zeggen,” zei de Grootte Onbekende schouderophalend. „Maar Lord Melbourne is, zoover ik weet, altijd van drie tot vijf voor het diner te huis. Gij kunt hem bepaald in dien tijd treffen.

„Ga hem eens opzoeken. Ik denk, dat wij

reeds hedenavond een paar duizend pond sterling rijker zullen zijn.”

„Ik heb dringend geld noodig,” vertelde de mooie Guido lachend, „ik heb gisteren tamenlijk groote verliezen geleden bij het spel in de club.

„Laten wij eens zien, wat wij van den man los kunnen krijgen.”

„Maar eerst moeten we iets eten,” stelde de redacteur voor, „mijn maag bromt bedenkelijk en als ik honger heb, kan ik dergelijk werk niet doen.

„Mogen wij u uitnoodigen voor een diner bij Ritz, Mr. Marholm?”

„Het spijt mij,” antwoordde Raffles, „maar ik durf mij niet met u samen in het publiek vertoonen, dat is te gevaarlijk.”

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt.

De Grootte Onbekende, die niemand had verwacht, keek verbaasd op en riep:

„Come in!”

De deur ging open en met het gemoedelijke glimlachje, dat hem eigen was, trad Marholm — de echte — het vertrek binnen.

Nu bevond Marholm zich bij Marholm.

Eén oogenblik schrok Raffles.

Hij dacht aan een overval van de politie, maar onmiddellijk had hij zijn zelfbeheersching herwonnen en, zich tot Rother wendend, die den detective had herkend, maar zijn naam niet wist, zei hij met een blik naar den nieuwen bezoeker:

„De heeren moeten mij verontschuldigen, ik ben nu verhinderd.”

„Wij zullen u bericht doen toekomen betreffende den Lord,” zei Kroyzer en hij verliet met zijn compagnon Raffles.

Toen zij de trap afliepen, waren zij er nog zekerder van, met een politie-beambte te doen te hebben, omdat een collega uit het hoofdbureau van politie hem bezocht.

Nauwelijks hadden de beide afpersers de deur gesloten, of de echte Marholm legde zijn wijsvinger op den mond en fluisterde, met een blik op de deur: „Ssst!”

Daarop luisterde hij, totdat hun schreden niet meer hoorbaar waren, en zich tot den Grooten Onbekende wendend, sprak hij:

„Goeden dag, Mr. Raffles.

„Ik moet zeggen, dat ge u inderdaad uitstekend hebt vermomd als een zekere inspecteur Marholm. Alleen hebt ge er natuurlijk geen rekening mee kunnen houden, dat ik mijn uiterlijk juist een weinig had veranderd. Dat is intusschen uw geluk geweest, want anders hadden de twee spitsboeven, die u zoo juist verlaten hebben, het bedrog aanstonds gemerkt en was er niets terecht gekomen van onze plannen om die twee schavuiten onschadelijk te maken. Maar ter zake.

Ik kom in opdracht van den hoofd-inspec-

teur van politie, maar niet om u gevangen te nemen, doch om uw hulp in te roepen tegen de beide sujetten, die zooveen bij u waren!"

"Ik houd mij reeds met hen bezig," antwoordde Raffles, "neem plaats, Mr. Marholm. Mag ik u een sigaar of een sigarette aanbieden?"

Marholm nam plaats naast de schrijftafel, waaraan de Groote Onbekende zat en zei, terwijl hij een sigaar aanstak:

"Tot dusverre heb ik slechts van den rook uwer sigaren kunnen genieten, als zijnde het eenige, wat gij achterliet, als wij u wilden hebben; gij zelf waart helaas altijd als rook vervlogen."

Raffles lachte vroolijk.

"Het doet mij genoegen, dat mijn sigaar u smaakt, als het u aangenaam is, dan zal ik u er een paar kistjes van zenden," zei hij.

Maar vertel mij nu vóór alles, hoe gij wist, dat ik hier was.

"Ik behoef u, hoop ik, niet te vertellen, dat het mij een kleine moeite zou kosten, om, als het uw plan was geweest mij hier te arresteerden, te ontkomen, maar ik moet eerlijk zeggen, dat ik niet gedacht had, dat gij in staat zoudt zijn geweest mij tot hier te achterhalen, daar ik aan niemand verteld heb, waar ik was."

"Het was heel eenvoudig," lachte Marholm, "ik ben achter de twee heeren, die bij u waren, aangelopen."

"Maar..." begon Raffles.

"Dat is waar," zei Marholm, "gij kunt niet weten, dat die beide gentlemen zich een uur geleden bij inspecteur Baxter bevonden en ik hen, toen ik uit het bureau kwam, nog op straat vond en hoorde, hoe Rother juist zei:

"Nu gaan wij naar inspecteur Marholm."

"Gij kunt u voorstellen, Mr. Raffles, dat ik er heel veel belang in stelde om te weten, waar de tweede Marholm in Londen woonde.

Daarom volgde ik het tweetal, belde hier aan, en vond u, mijn dubbelganger, Mr. Marholm!"

"Juist," lachte Raffles, "ik heb de eer, mij aan u voor te stellen. Ik heet tijdelijk Marholm."

"Groote eer voor mij," antwoordde zijn bezoeker, "dat gij u zoo voor mijn persoon interesseert. Ik had nooit kunnen denken, waartoe mijn naam al niet moest dienen.

"Maar nu wil ik u eerst zeggen, waarvoor ik hier bij u ben. Ik heb een boodschap voor u, die geld waard is!"

Raffles blies den rook van zijn sigarette omhoog en antwoordde:

"Ik ben zeer nieuwsgierig, het doel van uw komst te vernemen."

"Uit naam van uw hooggewaardeerden vriend, mijn chef, den hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard," zei Marholm half plechtig half spottend, "moet ik u

verzoeken, u bezig te houden met die beide kerels, den redacteur en den eigenaar van de Alarmkreet, en deze beide heeren ergens in de Theems te gooien met een kanon uit den Tower aan hun voeten om hun te beletten, ooit weer boven te komen.

"Zoo ongeveer luidt de opdracht, die inspecteur Baxter mij voor u gaf."

"Uitstekend," riep Raffles lachend uit, "dan is alles toch gegaan, zooals ik het wenschte. Ik was al bang, dat de beide boeven den hoofd-inspecteur hadden bepraat en dat ik mijn spel tegenover hen had verloren.

"Ik houd mij reeds met de kerels bezig."

"Dat begreep ik dadelijk," hernam Marholm, "toen ik hen beiden bij u ontmoette.

"Dus was het bezoek bij den hoofd-inspecteur slechts een gevolg van hetgeen gij met de schurken voor hebt?"

"Juist," lachte Raffles, "ik dacht, dat Baxter hen misschien gevangen zou nemen. Ik heb ze namelijk door middel van een brief op uw chef afgezonden."

"Klopt!" riep Marholm uit, "dat is de brief, dien ik, naar het heet, onderschept moet hebben."

"Juist," antwoordde de Groote Onbekende, "ik moest het geloofwaardig voorstellen, daarom nam ik uw naam aan en stelde mij aan hen voor als secretaris van het hoofdbureau van politie."

"Maar de spitsboeven hebben mij nu gezien," zei Marholm nadenkend.

"Kennen zij uw naam?" vroeg Raffles in gespannen aandacht.

"No, Sir!" antwoordde Marholm beslist.

"Wel!" hernam Raffles, "dan hebben wij niets te vreezen. De beide heeren weten nog niet, dat gij de werkelijke Marholm zijt en ik de valsche ben.

Kent gij den inhoud van den brief, Mr. Marholm," vroeg Raffles.

Deze schudde het hoofd en zei:

"Dien ken ik, nòch inspecteur Baxter. Na het gesprek in de kamer van mijn chef, dat ik afluisterde, zei de kleine Rother alleen, dat zij een brief van Raffles aan den hoofd-inspecteur van politie in handen hadden, die hem zoodanig compromitteerde, dat hij zijn betrekking kon verliezen."

"Verder zei hij niets?" vroeg Raffles.

"No, Sir, verder niets," luidde het antwoord.

"Zoo, zoo," lachte Raffles, "dan is de hoofd-inspecteur van politie waarschijnlijk bang, dat ik hen beiden inlichtingen heb gegeven over zijn liefdesavonturen. Maar dat is niet waar.

"Ik heb hun een brief gegeven, waarin ik hun het bewijs leverde, dat ik, Lord Lister, genaamd Raffles, de Groote Onbekende, met den hoofd-inspecteur van politie samen werk en elken buit met hem deel."

Marholm sloeg zich met beide handen op de knieën, dat het klapte.

„Prachtig!” riep hij schaterlachend uit. „Als zij dat eens aan Baxter hadden meegedeeld. Dat zou onbetaalbaar geweest zijn!”

„Ik heb den beiden heeren nog meer verteld,” ging Raffles voort. „Ik heb hun gezegd, dat Baxter van beruchte huizen, speelholen en eenige misdadigersbenden elke maand bepaalde bedragen ontvangt en daardoor miljonair is geworden.”

„Die arme Baxter,” lachte Marholm, „als hij eens wist, wat gij hem ten laste legt! Ik denk dat hij werkelijk krankzinnig zou worden.

„Maar als die pennelickers dat, wat gij hun hebt wijsgemaakt, aan den hoofd-inspecteur hadden verteld, om hem geld af te persen, dan denk ik, dat de duivel in Baxter was gevaren en dat hij aan de beide kerels een ongeluk had begaan.”

„Ik heb nu een ander plan,” zei Raffles. „Ga nu naar inspecteur Baxter en deel hem mede, wat ik van plan ben en vertel hem ook den inhoud van den brief.

„Zeg hem, dat hij zich morgenmiddag den inhoud van den brief door Rother moet laten vertellen. Dan kan hij hem gemakkelijk wegens afpersing en lasterlijke aantijging gevangen nemen.

„Als hij zich daarbij beroept op mij, dan zal ik zorgen, dat ik in dien tijd dat andere zaakje voor elkaar heb en dan gaan die twee zoo zeker de kast in als tweemaal twee vier is.”

„Uitstekend,” zei Marholm, terwijl hij opstond, „ik ga nu onmiddellijk naar Baxter om hem het een en ander te vertellen. Hij zal er verbaasd van staan. Maar, a propos, mijnheer Raffles, ik voel mij verplicht u nog even mee te deelen, dat, al is er op het oogenblik een wapenstilstand tusschen ons gesloten, deze toestand ophoudt te bestaan, zoodra dit zaakje is afgelopen. U moet niet vergeten, dat er een premie van 5000 pond sterling op uw gevangenneming staat.”

„Accoord,” zei Raffles lachend. „Dat begrijp ik volkomen. Ik zal het u niet kwalijk nemen als gij mij gevangen wilt nemen. Maar u zult het mij dan ook niet euvel duiden, niet waar, als ik zoo vrij ben er aan te twifelen of u dat ooit zal gelukken. Adieu en mijn groeten aan vriend Baxter!”

Toen de inspecteur het huis had verlaten, begaf Raffles zich naar de tusschenkamer, waar Charles Brand zat te wachten. Hij behoefde zijn secretaris niet te vertellen wat er besproken was, daar deze alles, woord voor woord, gehoord had.

Raffles lichtte hem echter in over hetgeen hij nu van plan was.

„Het zal een uitstekende grap worden, Charly!” zei hij. „Jij moet nu mijn bediende voorstellen. Binnen een paar uur zullen de redacteur en de eigenaar van de Alarmkreet mij in mijn oude villa bezoeken en denken, dat zij zich bij een zekeren Lord Melbourne bevinden.

„Dat ben ik, natuurlijk.

„Ik zal mij zoodanig vermommen, dat zij mij onmogelijk herkennen.

„Ik denk, dat ik een grap met die kerels zal uithalen, zooals je nog zelden hebt beleefd.”

In de villa in Regent Park werd Brand in de kleedkamer, waar Raffles zijn requisieten, kleurwatertjes, ontelbare kostuums, pruiken en baarden bewaarde, in een kamerdienaar veranderd, terwijl hij zelf zijn gelaat totaal onkenbaar maakte.

Uit zijn sportartikelen zocht hij een goede rijzweep uit, zooals men die op de vossenjacht gebruikt.

Die legde hij blijkbaar achteloos op den schoorsteenrand, maar zoodanig onder zijn bereik, dat hij slechts zijn hand behoefde uit te strekken om haar op te nemen.

Daarop opende hij de ramen in zijn studeerkamer en wachtte op de dingen, die komen zouden.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een heilzame les.

Het was kort voor het diner, toen Brand, die er als een deftige, oude kamerdienaar uitzag, bij Raffles, alias Lord Melbourne, twee heeren aandiende, die hem wenschten te spreken.

„Mijn naam is Rother,” zoo stelde de redacteur zich aan den lord voor, „ik ben de leider van de Alarmkreet.

„Ik strijd voor recht, vrijheid en waarheid.

Ik offer mij op voor mijn principes, voor de onbeschermdedeugd en vernietig alles wat slecht en gemeen is!”

„Zoo, zijt gij de redacteur van de Alarmkreet?” vroeg Raffles na eenig zwijgen. „Is dat een nieuw blad?”

Rother zette een verontwaardigd gelaat, hij wilde reeds een scherp antwoord geven, maar de mooie Guido was hem voor:

„Hebt gij werkelijk nog nooit van ons blad hooren spreken, Lord Melbourne?" vroeg hij.

Raffles haalde de schouders op.

„Het spijt mij zeer, ik lees behalve de „Times" en de Parijsche „Figaro", en nog het „Berliner Tageblatt" en de „New-York Herald" geen andere couranten.

„Men kan natuurlijk niet alles lezen wat van de pers komt.

„Ik geloof dat de uren van den dag nauwelijks toereikend zouden zijn om de alleen al in Londen verschijnende couranten en tijdschriften te lezen. Men heeft toch ook nog andere bezigheden. Dat zult ge mij moeten toegeven".

De kleine redacteur knikte bevestigend en zei:

„U hebt gelijk, Lord Melbourne, maar onze courant, de Alarmkreet, is iets wat ieder moet leeren kennen.

„Het is een orgaan, dat strijdt voor de hoogste moraal; het is de bezem, die de modderpoelen van het moderne leven moet reinigen van hun stinkend vuil."

„Eene aangename taak is dat, dunkt mij, niet," meende de lord. „Vertel mij eens, hoe houdt gij dat op den duur toch uit? Het is geen aanbevelenswaardige arbeid. Daar heb je gauw genoeg van!"

Rother sloeg zich trotsch op de borst.

„Slechts mannen als ik, die een onzelfzuchtig, sterk en groot karakter hebben, zijn in staat, om evenals Herkules Augiasstallen te reinigen."

„Prachtig", zei Raffles, „ik wil u daar niet van terughouden, en daar uw tijd voor het groote werk zeer kostbaar is, moet gij dien niet bij mij verzuimen. Ik zou u aanraden spoedig naar uw arbeid terug te keeren."

De kleine journalist wierp Raffles een woedenden blik toe.

Hij hield er niet van om op een dergelijke manier met woorden de deur uit te worden gegooid.

„Pardon", antwoordde hij, „de tijd, dien ik bij u doorbreng, is voor mij niet verloren."

„Zoo, zoo", lachte Raffles, „wilt gij daarmee misschien zeggen, dat gij u hier bij mij in een Augiasstal bevindt?"

„Ja", bevestigde de redacteur brutaal, „ik zou u anders niet hebben opgezocht, Lord Melbourne. Het is hier een der smerigste plaatsen in den grooten modderpoel van het moderne leven, die ik ooit heb ontdekt."

Lord Melbourne lachte hartelijk.

Daarop keek hij met vroolijken blik de kostbaar ingerichte kamer rond en zei:

„Wel, als het nergens smeriger is dan bij mij, dan zal het nog wel losloopen, dunkt mij."

„Gij begrijpt mij wel", siste Rother, „ik bedoel daarmee, dat niet uw kamers, maar gijzelf smerig en vuil zijt!"

„Ho, ho!" viel Raffles hem lachend in de

rede, „ik heb vanmorgen gebed, evenals elken dag."

Nu werd de kleine redacteur venijnig:

„Uw lichaam kan misschien zuiver zijn, maar uw ziel is onrein als het vuilste riool," riep Rother met theatraal gebaar uit.

„Alright", knikte de Lord, „dan zal ik u als puttenschepper moeten aanstellen. Hoeveel verlangt gij per maand?"

Raffles had schik in het geval en besloot de twee spitsboeven er eens heerlijk tusschen te nemen. Wat hij hun toegedacht had, zouden zij ongetwijfeld wel krijgen, zoo dacht hij, dat liep niet weg, maar vóór hij daartoe overging moesten ze eerst eens op de moreele pijnbank liggen.

Hij keek zijn bezoekers onverschillig van tusschen zijn half gesloten oogleden aan en zag, dat ze op het punt stonden woedend op te springen.

Dat was iets wat hij juist verwacht had. Hij wachtte er als het ware op, maar de twee kerels schenen het te begrijpen en bedachten ongetwijfeld dat het veel beter zijn zou, wanneer zij zich niet opwonden en een waardige houding aannamen.

Wanneer zij zich boos maakten en de lord deed dit ook, nu, dan was het gevolg waarschijnlijk, dat zij geen andere keuze hadden, dat de beschuldiging van een giftmoord tegen hun slachtoffer te uiten en openbaar te maken, terwijl daarentegen, wanneer zij zich kalm hielden en met den lord konden spreken, de kans op een vergelijk veel grooter was en dat beteekende voor hen geld in het laatje. Daar was het hun voorloopig alleen om te doen en zij besloten coute que coute, kalm te blijven.

„Laat ons niet schertsen, Lord Melbourne," zei Rother, „ik moet u over ernstige dingen spreken. Het betreft een zaak voor u evenals voor ons van groot gewicht."

Raffles stak een sigaret aan en blies zijn bezoekers den rook in het gelaat.

Raffles nam den redacteur, die tot dusverre alleen het woord had gevoerd van het hoofd tot de voeten op en Rother voelde zich door den blik der doordringende oogen verontrust.

Een onbehaaglijk gevoel, alsof hij den man, die tegenover hem zat, reeds hier of daar had ontmoet, maakte hem zenuwachtig.

Maar tevengeefs dacht hij na; hij herkende in de spotachtig lachende oogen van Lord Melbourne niet die, welke Marholm, d. w. z. de onechte Marholm, in zijn hoofd had.

Raffles zag den onrustigen blik in de oogen van zijn bezoeker en besloot hem nog wat te kwellen.

„Hoor mij een paar seconden aan," begon Rother weer. „Gij zult thans voldoende op de hoogte zijn van mijn persoon en mijn courant."

„Ongetwijfeld", antwoordde de Grootte Onbekende, „ik ken u zoo nauwkeurig, alsof gij

jarenlang mijn kamerdienaar waart geweest."

Opnieuw trof hem een vijandige blik.

Met een verachtelijk gebaar deed de kleine redacteur stilzwijgend afstand van het baantje van kamerdienaar en zei:

"Gij overschat uzelf, Lord Melbourne, zelfs Zijne Majesteit zou er zich niet op kunnen beroemen, mij in Zijnen dienst te hebben gehad."

"Nu, nu," lachte Lord Lister, "spreekt gij Spaansch?"

"Neen, hoezoo?" vroeg Rother verbaasd, zich tevergeefs afvragend waar de lord heen wilde.

"Russisch?"

"Neen?"

"Italiaansch, Fransch?"

"Neen?"

"Kunt gij friseeren, masseeren, enz.?"

"Verduiveld, neen!"

"Een costuum uitpersen? Of een das strikken?"

Een toornig luid "Neen", deed zich opnieuw hooren.

"Ziet ge," zei Raffles bedaard, "dan zijt gij in 't geheel niet bekwaam om kamerdienaar te worden".

Hij zei dat met zoo'n ernstig gezicht, alsof er eigenlijk van niets anders sprake was geweest en hij sloeg door zijn half toegeknepen oogleden de uitwerking van dit vraaggesprek op den ander gade.

Rother begreep, dat hij op die manier niet verder zou komen en hoewel hij nog steeds van plan was zich niet boos te maken, meende hij nu toch een stapje verder te kunnen gaan.

"Lord Melbourne," zoo begon hij, "ik geloof, dat er geen sprake van geweest is, dat ik mij zou uitgeven voor kamerdienaar. Ik bezit de bekwaamheden, die een dergelijk, overigens zeer nuttig man moet bezitten, niet. Ik heb andere hoedanigheden en wel zulke, die mij uiterst geschikt doen zijn voor het beroep, dat ik mij gekozen heb.

"Ik kan schrijven!"

"Neem mij niet kwalijk", lachte zijn overbuur, "schrijven kan mijn kamerdienaar ook. Dat is toch een schoolvak, dat iederen straatjongen wordt aangeleerd".

"Ik bedoel letterkundig!" zei Rother.

Een lang gerekt "Zoo-oo...!" was het eenige antwoord en weer blies Lord Lister met spottend gekrulde lippen den rook van zijn sigaret in het gelaat van den journalist, zeggend:

"Misschien kan mijn kamerdienaar dat ook.

"Hij zou b.v. een werk kunnen uitgeven: „Onthullingen uit het slaapvertrek van mijn meester", of „De liefdesavonturen van mijn meester", of „De schuldeischers" — — of „Verhalen van een kamerdienaar". Ik denk, dat dit alles in den tegenwoordigen tijd veel succes zou hebben. Men leest in de zooge-

naamd letterkundig-ontwikkelde kringen dergelijke zaken graag".

"Maar," hernam de kleine redacteur, "dat wat ik schrijf, zal uw kamerdienaar niet kunnen schrijven. Daartoe ontbreken hem de gegevens.

"Ik heb bijvoorbeeld een artikel in de pen met het opschrift:

"Sensationeele onthullingen omtrent den geheimzinnigen dood der oude Lady Melbourne".

Rother wachtte met spanning op de uitwerking, die deze zijne woorden op den moedermoordenaar zouden maken. Hij was dan ook niet weinig teleurgesteld, toen die indruk al heel weinig merkbaar was.

"Klopt niet", glimlachte de Lord.

"In hoeverre niet?" vroeg Rother.

"Wel, omdat mylady nog niet oud is; ik kan het weten. Mijn stiefmoeder is dertig jaar. Zij is jonger dan ik".

De redacteur zette verbaasde oogen op.

Maar hij beheerschte zich en antwoordde:

"De leeftijd heeft er ook niets mee te maken. De hoofdzaak zijn de onthullingen omtrent haar geheimzinnigen dood".

"Dat is mogelijk", stemde Raffles toe, "maar als deze onthullingen op even onvoldoende informaties berusten als die omtrent den leeftijd van mylady, dan ziet het er slecht mee uit".

"Maak u niet ongerust," mengde zich nu Kroyzer in het gesprek, "mijn redacteur heeft niet naar den leeftijd geïnformeerd. Maar omtrent den dood van uw stiefmoeder weet hij alles."

"Merkwaardig! Merkwaardig!" riep de lord uit. "Ik hoop, dat ge er niets op tegen hebt me dan het een en ander te vertellen, want ik zou u bij voorbeeld even goed hebben kunnen zeggen, dat ik nimmer een stiefmoeder heb gehad, of dat ze van haar paard is gestort of mogelijk ook wel, dat ze zich in blakenden welstand bevindt. Ge moet beginnen met mij te vertellen wanneer zij overleden is."

Dit gezegde bracht de twee mannen wel een weinig in verlegenheid. Wat moesten zij hierop nu antwoorden. Zou het kunnen, dat inspecteur Marholm hen voorgelogen had of misschien zelf het slachtoffer van verkeerde inlichtingen was?

Daar deze vragen natuurlijk voorloopig niet waren te beantwoorden, besloten zij zich te houden alsof zij er alles van wisten.

"Dat weet gij evengoed als ik", antwoordde Rother, aldus onbewust de waarheid sprekend.

"Oho", lachte Raffles, "gij vergist u. Mij is de datum van het overlijden van mijn stiefmoeder tot op heden nog niet bekend".

Nu richtte de kleine redacteur zich in zijn volle lengte op, wierp den Lord een verachtelijken blik toe en zei:

"Ik ben niet hier gekomen, om met u ver-

stoppertje te spelen, gij weet evengoed als ik, wat ik bedoel."

Raffles haalde de schouders op.

"Ik weet inderdaad niet, wat gij wensch".

"Mylord", antwoordde Rother nu bruusk, "er is slechts één artikel in de Alarmkreet noodig, om een smadelijk proces uit te lokken."

"Daaraan twijfel ik geen oogenblik", zei de Lord op kalmen toon, "het is alleen de vraag, voor wien het proces smadelijk zou zijn, voor u of voor mij".

"Alleen voor u!" riep Rother.

Nauwelijks was dit woord gesproken, of de Lord sprong plotseling van zijn stoel op en mat den redacteur met een doordringenden blik.

"Als gij er de persoon naar waart," zei hij, "zoudt gij mij op een andere plaats rekenschap van uw woorden moeten geven!"

"Ik zal u rekenschap geven", siste het manneke, "maar met mijn wapenen: met pen en inkt. En nu wil ik u nog iets zeggen, Lord Melbourne:

"Er zijn sterke bewijzen voorhanden, dat gij de schuld draagt van den dood uwer stiefmoeder, dat gij haar dood opzettelijk hebt veroorzaakt. Wat zegt gij daarvan?"

Raffles kruiste de armen.

"Niets," zei hij, "en al ware dat het geval, wat gaat het u dan nog aan? Zijt gij rechter of inspecteur van politie?"

"Dat niet," luidde het antwoord, "maar ik ben de hoofd-redacteur van de Alarmkreet en als zoodanig maak ik dergelijke dingen, als zij mij ter oore komen, bekend en deel ze aan de autoriteiten mee".

"Dat wil zeggen", zei Raffles, "dat gij u eerst riemen snijdt uit de huid van uw slachtoffers, om daarna de ongelukkigen achter slot en grendel te helpen".

"Gij kunt beide dingen vermijden", viel nu Kroyzer in, "er zal geen artikel gepubliceerd worden, noch een aanklacht jegens u worden gedaan, als gij het met ons eens wordt".

"Ja, als gij het met ons eens wordt", voegde Rother er aan toe.

Raffles deed, alsof hij niet dadelijk de beteekenis dier woorden begreep.

"Hoe meent gij dat?" vroeg hij.

De journalist naderde hem vertrouwelijk, legde de hand op zijn schouder en zei:

"Laat ons verstandig zijn, mylord, het zal u niet moeilijk vallen, een overeenkomst met ons te sluiten. Voor iemand van uw vermogen zullen een paar duizend pond geen groote rol spelen."

Nauwelijks had de Groote Onbekende deze woorden gehoord, of hij floot zacht tusschen de tanden.

"Dus denkt gij, dat ik uw zwijgen zal kopen?" vroeg hij.

"Gij gebruikt daar een leelijke uitdrukking," zei Kroyzer, "gij hebt niet noodig, ons stilzwijgen te koopen, maar wij willen eenvoudig zaken met elkaar doen en dan bewaren wij een onherroepelijk stilzwijgen omtrent alles wat wij hebben vernomen."

"Maar wat hebt gij dan toch eigenlijk vernomen?" vroeg Raffles naïef. "Gij zijt nu reeds een uur lang bij mij en spreekt nog steeds in raadselen."

"Moeten wij ons dan nog duidelijker verklaren?" vroeg Kroyzer.

"Gaarne," antwoordde Raffles, "dan zal ik ook duidelijker spreken."

Met een snellen blik keek hij plotseling naar de rijzweep, die op den schoorsteenmantel lag.

Noch Rother, noch Kroyzer begrepen dien blik.

"Goed", zei de kleine redacteur, "luister dan; wij hebben van een volkomen betrouwbaar persoon de bewijzen gekregen, dat gij den dood van uw stiefmoeder op uw geweten hebt."

"Is dat alles?" vroeg Raffles op volkomen onverschilligen toon, zoodat zoowel de kleine redacteur als de eigenaar der Alarmkreet hem verbaasd aankeken.

"Ik denk, dat dat meer dan voldoende is", antwoordde Rother na eenige oogenblikken, "begrijp wel, het betreft hier een aanklacht wegens moord."

"Gij beweert dus", zei Raffles, "dat ik mijn stiefmoeder heb vermoord."

"Ik beweer het niet alleen, maar ik wil het ook bewijzen!" luidde het antwoord.

Een oogenblik keek de groote onbekende zijn tegenstander met ijskouden blik aan, daarop deed hij, alsof hij overlegde, wat hij hierop te antwoorden had.

"Laat ons eens aannemen," zei hij, "dat datgene, wat gij beweert, een feit is en ik mijn stiefmoeder had vermoord, om in het bezit te komen van het vermogen van mijn vader.

Op welke wijze zoudt gij er voor instaan, dat gij u in de zaak, die gij met mij denkt te behandelen, als eerlijke menschen zult gedragen?"

"Als redacteur van de Alarmkreet ben ik wel verplicht, mij als een eerlijk mensch te gedragen," zei Rother.

"Mooi!" antwoordde Lord Lister, "hoeveel verlangt gij dan voor uw zwijgen?"

"Zeggen wij voorloopig tienduizend pond sterling."

"Meer niet?" lachte de groote onbekende. "Gij zeidet immers zooeven, dat gij als redacteur van de Alarmkreet tot eerlijk handelen verplicht waart. Ik herhaal: tot eerlijk handelen. Welnu, laat ik u dan zeggen, dat ik strengere opvattingen omtrent eerlijkheid heb dan gij."

„Gij schijnt uw eerlijkheid ergens in de modder te hebben laten liggen.

„Eerlijk zoudt gij zijn, als gij dat, wat gij beweert omtrent mijn persoon vernomen te hebben, aan de justitie mededeelt, in plaats van uw zwijgen aan mij te willen verkoopen voor tienduizend pond sterling.”

„Genoeg!” schreeuwde nu de kleine redacteur, de vuisten ballend, „ik ga van hier naar den hoofd-inspecteur van politie Baxter. Gij zult ondervinden, welke gevolgen deze zaak voor u heeft.”

„Stellig!” lachte Raffles, „en opdat gij den weg niet tevergeefs af zult leggen, zal ik u iets meegeven, dat gij den inspecteur als bewijs kunt toonen. Asjeblijft! Aanpakken!”

Voordat Rother of Kroyzer iets vermoedden of een poging konden doen om te vluchten, had Raffles de rijzweep van den schoorsteen genomen en als hagelsteenen vielen in het volgende oogenblik de slagen op den redacteur en den eigenaar van de Alarmkreet neer.

Vloekend en scheldend holden zij de kamer uit, de trappen af, de straatdeur door, die zij wijd open lieten, en de straat op.

Zij liepen door totdat zij voor de deur van het hoofdbureau van politie stonden, want zij meenden nog steeds, dat Lord Melbourne hen met de rijzweep op de hielen zat.

Toen zij ademloos door het snelle loopende van inspecteur Baxter waren binnengevallen, troffen zij dezen niet, doch in zijn plaats zijn secretaris Marholm, die hen met onvriendelijke blikken ontving.

„Wat wenscht gij?” snauwde hij, „de hoofd-inspecteur is niet hier.”

„Er is ons iets vreeselijks overkomen”, hijgde de redacteur.

„Iets ontzettends!” voegde de eigenaar van het schimpblad er aan toe.

„Wat dan?” vroeg Marholm, en op hetzelfde oogenblik ontdekte hij op beider gelaat de dik opgelopen striemen van de rijzweep.

„Ah zoo!” vroeg hij, „hebt gij een pak slaag gehad?”

„Ja!” riepen beiden tegelijk uit.

„Nu,” lachte Marholm, „zoo iets moet gij gewend zijn. Gij zijt, als ik mij goed herinner, immers de redacteur van de Alarmkreet?”

„Ja,” zuchtte de kleine Rother, terwijl hij den zakdoek voor het gelaat hield, „dat ben ik. Maar ik begrijp niet hoe gij ertoe komt om te zeggen, dat ik aan een pak slaag gewend moet zijn.”

„Kom”, zei Marholm lachend, „gij kent immers het woord uit den Bijbel:

„Wie het gevaar bemint, zal in gevaar omkomen!”

„Daarvoor kan men evengoed in de plaats zeggen:

„Wie klappen uitdeelt, zal klappen terugkrijgen!”

„Wij zijn hier niet om bijbelteksten met u te behandelen”, antwoordde Rother met een woedenden blik.

„Wat wilt gij dan?” vroeg Marholm kalm.

„Een aanklacht wegens moord indienen tegen Lord Melbourne.”

„Jegens wien?” vroeg Marholm. „Tegen Lord Melbourne? Waar woont de Lord?”

„Regentpark 14,” riep Kroyzer.

„Regentpark 14?” zei Marholm nadenkend. „Voor zoover ik mij herinner, is Lord Melbourne reeds acht jaar dood. Hoe kan hij dus in het Regentpark No. 14 wonen?”

„En toch is het zoo”, zei de kleine redacteur. „Gij verwisselt zeker den zoon met den vader. Onze aanklacht is gericht tegen den zoon. Roep dadelijk eenige detectives bijeen en spoed u naar den Lord, vóórdat hij de vlucht heeft kunnen nemen.”

„Zoo snel gaat dat niet”, zei Marholm, die lont begon te ruiken, „eerst moet ik proces verbaal opmaken van uw beschuldiging, en dat is niet zoo gemakkelijk.

„Het gaat bij ons alles volgens voorschrift. Daar buiten om gebeurt er niets.

„Daarop zullen wij Lord Melbourne uitnodigen om hier te komen en hem een verhoor afnemen.

„Daarmee gaat minstens een week heen. Zolang moet gij geduld hebben.”

„Dat is ongelooflijk”, zei de redacteur, „op die manier heeft elke moordenaar den tijd om te ontvluchten.”

„Zeker”, antwoordde Marholm op doodkalm toon, „wij houden ons bij voorkeur bezig met voortvluchtige moordenaars.

„Het aangenaamst zijn ons zelfs de onbekende moordenaars.”

„Wilt gij ons voor den gek houden?” beet Kroyzer hem toe.

Nu stond Marholm op en riep uit:

„Houd uw domme aanmerkingen voor u. Ik hoop, dat gij mij begrepen hebt.

„En als gij nu een aanklacht wilt indienen, ga dan naar huis, neem een vel van het daartoe gebruikelijke formaat papier, vouw het in het midden in de lengte in tweeën en schrijf op de rechterhelft met openlating van een blanco rand ter breedte van twee vingers.

„Indien gij u niet aan dit voorschrift houdt, kunnen wij de aanklacht niet accepteren. Zij gaat dan onherroepelijk in de papiermand.

En gaat nu heen, want ik heb te werken.”

Hij draaide het tweetal den rug toe en ging met zijn schrijfwerk door.

Toen zij nog niet heengingen, draaide hij zich nog eens om en vroeg:

„Wat verlangt gij nog meer?”

„Wij zouden gaarne weten”, antwoordde Rother zoetsappig, „wanneer hoofd-inspecteur Baxter te spreken is.”

„Over een uur”, antwoordde Marholm en hij voegde er aan toe:

„Als ik u een goeden raad mag geven, leg dan thuis ijscompressen op uw gezicht, want iedereen ziet al op een afstand, dat gij een flink pak ransel hebt opgelopen.”

Toen zij weg waren sloeg Marholm zich van pret op de knieën en riep:

„Drommels, dat is de mooiste streek, dien ik ooit van Raffles heb gehoord. Elke klap schijnt raak en van de beste soort te zijn geweest.”

Hij had misschien een half uur geschreven, toen Baxter als een brieschende leeuw het bureau binnen stormde.

Hij wierp zijn dienstpjet op de schrijftafel, zoodat een inktkoker omviel en de inhoud als een zwarte stroom over de tafel en den witgeschuurden vloer liep.

Daarop ging hij voor Marholm staan, en schreeuwde met gebalde vuisten:

„Ik sla je dood, Marholm, ik sla je nog eens dood!”

Hij zag er werkelijk uit, alsof hij van plan was zijn vuisten op het hoofd van den secretaris te doen neerdalen.

Maar Marholm kende zijn chef.

Onbevreesd keek hij den hoofd-inspecteur aan en vroeg bedaard:

„Waarom wil je mij doodslaan?”

Baxter's oogen rolden in hun kassen.

„Je hebt mij geblameerd — je hebt mij voor altijd onmogelijk gemaakt!” riep hij.

Marholm glimlachte.

„Is dat mogelijk?” vroeg hij onnoozel.

„Ja, dat is mogelijk!” raasde Baxter.

„Je weet, dat ik vanmorgen een brief kreeg van den president van de rechtbank met de opdracht, hem om drie uur in den middag te bezoeken, en.... en.... dat... is....

„Een grap geweest?” vulde Marholm den zin aan.

„Een grap?” riep Baxter uit. „Een grap?! Een uitbrander heb ik gehad als nog nooit in mijn leven! Een eindeloozen uitbrander! Hij noemde mij niet alleen een ezel, maar verklaarde mij voor den grootsten idioot, die er ooit op de wereld heeft rondgelopen”.

„Vreeselijk interessant!” meende Marholm te moeten zeggen. „Je zou zeggen, hoe weet de man dat zoo?”

De inspecteur greep Marholm bij de keel, alsof hij hem wilde wurgen.

„Zwijg, Marholm, of ik ransel je af! *Jij* bent de grootste idioot!”

„Het is mogelijk”, antwoordde Marholm, „maar waarom draai je de rollen nu om? Ik....

„Ja jij!” riep Baxter uit, „want om jou kreeg ik den uitbrander — door jouw schuld ben ik voor den grootsten idioot uitgemaakt”.

„Ik ben zeer nieuwsgierig!” merkte Marholm aan.

„De duivel moge je halen met je nieuwsgierigheid,” raasde Baxter. „De zaak is eenvoudig genoeg. Belachelijk eenvoudig, stommerik, die je bent!”

„Ik zei je gisteren, dat het voorschrift was, een rand open te laten ter breedte van twee vingers”.

„Klopt!” antwoordde Marholm, „was de rand niet zoo breed?”

„Ja, de rand was zoo breed, maar geen enkel woord, dat dichtbij den rand staat, is te lezen. Jij hebt eenvoudig, inplaats van verder te schrijven op den volgenden regel, letters weggelaten en daardoor onbegrijpelijke rapporten geschreven. Geen mensch kan er uit wijs worden, noch de rechters, noch de president!”

„Daaraan twijfel ik geen oogenblik”, zei Marholm, terwijl hij zijn pijp stopte.

„Als je de rapporten hadt gelezen, zou je het weglaten der letters hebben opgemerkt.

„Het was onmogelijk, de woorden af te breken, daar ik steeds een paar letters over had in de laatste lettergreep, die ik niet op den rand mocht schrijven, welke tot elken prijs twee vingers breed moest zijn.

„Om mij aan het voorschrift te houden en allen eerbied te toonen jegens de wetten, liet ik de letters eenvoudig weg.”

Hij nam een lucifer en stak zijn pijp aan.

„Het had niet veel gescheeld”, vervolgde Baxter, „of het had mij den nek gekost. Ik had bijna mijn ontslag gekregen”.

Marholm, die wel begreep, dat het dit keer zijn schuld was, dat de hoofd-inspecteur zoo'n onaangename ervaring had opgedaan, besloot hem weer in zijn humeur te brengen door hem op de hoogte te brengen, dat hij goed geslaagd was ten opzichte van zijn boodschap aan Raffles en het gesprek daarop brengend, zei hij:

„Dat zou meer jammer zijn geweest voor Raffles dan voor jou!”

Het woord Raffles oefende dezen keer een kalmeerende werking uit op Baxter.

Zijn opgewonden gelaat werd kalmer, zijn toornige stem nam een vriendelijker klank aan en hij vroeg:

„Heb je met Raffles gesproken?”

„Ja,” antwoordde Marholm lachend, „en je zult het resultaat van mijn bezoek binnen een uur in duidelijk leesbaar schrift voor je zien. Ik wed, dat er geen letter is weggelaten”.

„Zal Raffles mij schrijven?” vroeg Baxter, die deze woorden niet begreep.

„Hij heeft je reeds geschreven”, zei Marholm, „heb maar geduld”.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een bezoek aan de Alarmkreet.

Nadat Raffles zich van zijn vermomming, die hem tot Lord Melbourne gemaakt had, had ontdaan, begaf hij zich naar de Windsor Club om te lunchen. Brand vergezelde hem hierbij en deze had dus gelegenheid op te merken, dat zijn vriend meer dan gewoonlijk at.

„Dat komt,” zei Raffles lachend, in antwoord op een desbetreffende vraag, „omdat ik na die ranselpartij beslist honger heb gekregen, waaruit blijken moge, dat een dergelijk karweitje zeer gezond is. Bovendien moet ik er om denken, dat het van middag met dineeren wel laat kan worden, want ik moet tegen een uur of vijf ergens zijn, waar ik niet vóór een uur of zeven vandaan zal kunnen.”

„Zoo?” zei Brand, „en waar dineer je dan?”

„Weer hier, Charly,” zei Raffles. „Als je wilt kun je je nuttig maken door om zeven uur ons gewone hoektafelje te bespreken. Als je dan maakt, dat je er om zeven uur bent, hebben we geen verder tijdverlies.”

„Accoord,” zei Brand, „dus als ik je goed begrijp, heb je me van middag niet noodig.”

„Neen,” zei Raffles opgewekt, „van middag niet, maar ik zou wel graag willen, als je er morgen bij waart, wanneer de heeren het eindresultaat medegedeeld krijgen.”

Brand zei, dat hij gaarne van de partij zou zijn en de lunch verliep als naar gewoonte in geanimeerd gesprek.

Na de lunch werden door de vrienden een paar partijen biljart gespeeld, waarna Raffles tegen vijf uur, naar Paternoster Row ging, om eens te zien hoe daar de zaken stonden. Hij had een prachtige verrassing voor de heeren uitgevers van de Alarmkreet in petto.

De redactiejongens hadden juist, om vijf uur, het bureau verlaten. Billie stak juist een zijner cents-sigaretten aan, toen hij op de trap Raffles ontmoette, die nu een bezoek kwam brengen op de redactie van de Alarmkreet, om te zien of hij in het bezit kon komen van bewijzen tegen den redacteur en den bezitter van de courant.

Nauwelijks waren de jongens Raffles gepasseerd, of de groote onbekende snelde geruischloos als een kat de trappen op en bevond zich in een paar seconden voor den ingang van het redactiebureau.

Het slot van de deur gaf hem weinig moeite, het was een ouderwetsch, in Engelsche woningen vaak voorkomend klavierslot, dat bijna met elken sleutel te openen was.

Deze geringe veiligheidsmaatregel verbaasde Raffles eerst. Zouden de eigenaren van dit lokaal misschien niets te verbergen hebben?

Maar toch wilde hij zich overtuigen, of niet het een of ander geheim, vooral wat betrof het geval Spancer, in de schrijftafel van den redacteur te vinden zou zijn.

Daar de luiken gesloten waren, was het er volkomen donker.

Hij draaide daarom een paar lampen op, boven de tafel en zag in den hoek een cylinderbureau, dat hij met geringe moeite opende. Hij opende alle kastjes en laden, maar vond niet het minste, dat hem van dienst had kunnen zijn.

Hij sloot het meubel weer en wilde zich naar huis terug begeven, toen hij op de tafel middenin het vertrek tusschen andere pappe-rassen een pakket zag liggen, dat met een touw was dichtgebonden.

Met groote letters stond, in blauw potlood op den omslag van het pakket geschreven:

„Persrevisies.”

Een oogenblik keek Raffles nadenkend naar het pakket, dat ter verzending gereed lag en dat de jongens waarschijnlijk vergeten hadden daar de courant den volgenden ochtend zou verschijnen.

Plotseling vloog het bekende lachje over Raffles' gelaat.

„Ja”, fluisterde hij, „als ik hierin vind, wat mij nu toevallig bezighoudt, zou het een kolossale grap worden!

„Juist, morgenochtend verschijnt waarschijnlijk een nummer van de Alarmkreet en dit is de laatste correctie voor de drukkers.

„Prachtig!”

Hij maakte het pakket voorzichtig open en haalde de gecorrigeerde proeven der gereed-gemaakte courant te voorschijn.

Artikel na artikel las hij met de grootste belangstelling door en hij amuseerde zich, al lezende, hoe langer hoe meer.

Daarna nam hij aan de schrijftafel plaats, zoo rustig alsof hij aan zijn lessenaar thuis zat, opende den inktkoker en nam dezelfde pen, waarmee een paar uur te voren de redacteur van de Alarmkreet de correctie had aangebracht.

Raffles doopte de pen in den inkt, stak een sigaret aan en lachte een ingehouden lachje van tevredenheid.

„Nu zal ik de Alarmkreet eens redigeeren,” mompelde hij. „Londen zal verbaasd zijn, wat 'n geestig blad de Alarmkreet is. Mr. Rother zal niets hebben in te brengen tegen de veranderingen, die ik aanbreng, omdat hij het niet meer kan.”

Het eerste artikel luidde als volgt:

Nieuws omtrent John Raffles, den Grooten Onbekende.

„Wij hadden verwacht, dat de door ons als gewetenloos avonturier en misdadiger beschreven Londensche bedrieger zich zou verdedigen tegen onze beschuldigingen en ons een bericht toezenden, zooals hij dat gewend is te doen.

„Maar die man is niet alleen een avonturier en misdadiger van de gemeenste soort, maar hij is ook een lafaard.

„Het wordt meer dan tijd, dat de Londensche pers zich niet meer met dien kerel bezighoudt, maar hem eenvoudig doodzwijgt, opdat de lauwerkrans, die men hem ten onrechte omhangt, eindelijk door iets anders kan worden vervangen.”

„Heel aardig,” lachte Raffles, „dat artikel zal ik corrigeeren.”

Hij nam de pen op en schreef:

„John Raffles, dien wij in het laatste nummer van ons blad uitschilderden als een gewetenloos avonturier en misdadiger, heeft ons bewezen, dat hij werkelijk den lauwerkrans, dien de Londensche pers hem omhangt, vol bewondering als zij is voor zijn daden, ten volle verdient.

„John Raffles heeft ons niet alleen door woorden overtuigd, maar zelfs door een onomstootelijk bewijs.

„Wij bevelen John Raffles aan bij alle bewoners van Londen, die door gewetenlooze schurken worden uitgezogen, gedreigd of misleid. Tot deze laatste soort behooren ook de redactieleden en de uitgever van de Alarmkreet.

„Wij moeten dit ter kennis brengen van alle lezers onzer courant en hen dringend aanraden zich bij voorkomende gelegenheden tot John Raffles te wenden.”

„Ziezoo,” zei Raffles, „dat is de eerste correctie, nu volgt de tweede in de zaak-Spencer.”

Hij las:

„De poging tot zelfmoord door de jonge bontwerkster, die, zooals wij onzen lezers hebben medegedeeld, het slachtoffer is geworden van den zoon van den bekenden pelshandelaar Spancer, is tot heden niet opgehelderd.

„Wij veronderstellen nog steeds, dat het jonge meisje door den jongen Spancer tot zelfmoord is gebracht.

„Het is meer dan tijd, dat de politie zich met deze zaak bezighoudt.”

„Aha,” mompelde Raffles, „daar zullen wij iets aan toevoegen. Het is niet volledig.

En hij schreef verder:

„Wij zouden gaarne bereid zijn ge-

weest, over deze zaak het stilzwijgen te bewaren, indien de vader van den jongen Spancer de door ons verlangde 5000 pond sterling had betaald, maar die man is, helaas, zoo slim en heeft zooveel gezond verstand, dat hij er niet aan denkt, de dupe te worden van onze afpersingen. Het jonge meisje wordt door hem, naar wij vernomen hebben, op milde wijze ondersteund, zij is gelukkig getrouwd en heeft van hem een kleine zaak in pelswaren gekregen in de Victoriastraat.”

„P.S. Wij verzoeken den verslaggevers van alle Engelsche couranten, zich hedenavond om 9 uur, voor het vernemen der laatste gebeurtenissen, te vervoegen bij den heer hoofd-inspecteur van politie op Scotland Yard.”

„Klaar!” zei Raffles, „nu zal de courant eindelijk eens een fatsoenlijk bericht bevatten. De Alarmkreet zal morgenochtend voor den laatsten keer verschijnen; ik heb deze giftplant der Engelsche pers met wortel en al uitgerooid.”

Hij stond op en sloot het pakket weer in hetzelfde papier, zoodat er niet aan te zien was, dat het geopend was geweest. Hij liet het gewoon op tafel liggen.

Daarop ontdeed hij met zijn zakdoek de schrijftafel van de sigarettenasch, die hij erop had laten vallen, sloot het meubel, draaide het licht uit en verliet het redactielokaal.

Precies zeven uur was hij in de Windsorclub. Daar wachtte Brand op hem.

„Zoo,” zei deze, „ben je klaar? Het heeft vrij lang geduurd.”

„Ja,” antwoordde Raffles, „ik had ook tamelijk veel te doen, ik heb voor hoofdredacteur van de Alarmkreet gefungeerd en de courant geredigeerd. Ik verzeker je, dat Londen zich morgenochtend amuseeren zal!”

„Zoo?” lachte Brand, „ben je in de journalistiek gegaan, hoe heb je dat klaargespeeld?”

„Heel eenvoudig,” vertelde Raffles, „het is mij reeds herhaaldelijk zoo gegaan in mijn leven, de hemel heeft mij altijd noodig om schurken hun welverdiende straf te doen toekomen.

„Het toeval, of laten we het het noodlot noemen, maakte, dat de correctie van de courant gereed op tafel lag, daar de jongen vergeten had het pakket mee te nemen.

De courant komt morgenochtend uit en niets is meer in staat, het onheil van de heeren Rother en Kroyzer af te wenden.

En laat ons nu gaan dineeren.”

Een half uur nadat Raffles Paternoster Row verlaten had kwam Bill de redactiejongen ademloos aangerend.

Een paar minuten later reeds kwam het veelbelovende jongmensch terug; hij stak met

het pakket in de hand snel de straat over, sprong op een bus en was weldra verdwenen.

Intusschen zaten Rother en Kroyzer in een klein restaurant in de buurt, waar zij, nu zij eenigszins bekomen waren van de zweepslagen, iets gebruikten.

Beide waren reeds weer in opgewekte stem-

ming, waaraan waarschijnlijk een flesch whiskey, die half leeg op tafel stond, niet onschuldig was.

Zij hadden bijzondere zorg aan hun toilet besteed en bespraken nogmaals, wat zij tegen den hoofd-inspecteur van politie zouden zeggen.

Wilt U een fijne onschadelijke
Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De val klapt dicht.

Raffles begaf zich den volgenden dag weer vermomd als inspecteur Marholm naar zijn kamer in de Essexstraat.

Hij berekende — en terecht — dat de redacteur van de Alarmkreet en diens compagnon hem daar wel zouden opzoeken.

Hij behoefde niet lang te wachten.

De beide schurken wilden voor zij naar het hoofdbureau van politie, Scotland Yard gingen eerst den vermeenden Marholm den uitslag van hun bezoek aan Lord Melbourne mededeelen.

Vloekend vertelde de redacteur aan Raffles, dat hij in het volgende nummer van de Alarmkreet Lord Melbourne zou vernietigen.

Daarop vertelde hij van het vergeefsche bezoek bij hoofd-inspecteur Baxter en zei, dat hij hem nogmaals wilde opzoeken.

„Ik moet ook op het hoofdbureau van politie zijn”, zei Raffles-Marholm, „als ge het goedvindt, gaan wij samen.”

Lord Lister verliet het tweetal in het hoofdbureau van politie, dicht bij de kamer van Baxter en zei, dat hij over een kwartier ook binnen zou komen.

Hij bleef staan, totdat zij de deur achter zich hadden gesloten.

Toen gleed een vroolijk lachje over zijn gelaat en hij dacht:

„Zoo, mijne heeren — de val is dicht — de ratten zitten er in — —”

Toen zij binnentraden keek Baxter met groot leedvermaak naar de nog steeds opgezwollen gezichten der beide revolverjournalisten.

„Wat is er met u gebeurd, mijne heeren?” vroeg hij met een ironischen klank in zijn stem.

„Wij moesten op onderzoek uit voor onze courant”, antwoordde Rother, „en de een of andere deugniet heeft ons met zijn rijzweep afgeranseld. Maar wij zullen ons op hem wreken. Wij waren reeds een uur geleden hier om

een aanklacht in te dienen. Helaas troffen wij u niet op het bureau.

„Wie is de betrokken persoon?” vroeg Baxter.

„De jonge Lord Melbourne,” antwoordde de redacteur, „wij klagen hem aan wegens moord!”

„Ik beschuldig Lord Melbourne, wonende Regentpark 14, van moord op zijn stiefmoeder.”

Marholm keerde zich om en riep:

„Dat is nonsens!”

„Waarom?” vroeg inspecteur Baxter.

„Omdat iemand, die al acht jaar dood is, niet meer wegens moord kan worden vervolgd.”

„Hij is niet dood!” riep de redacteur uit, „hij leeft.”

„Wij hebben zelf gisteren met hem gesproken.”

Bij de herinnering aan dat gesprek wreven de beide revolverjournalisten zich over de pijnlijke plekken van hun gelaat. Zij hadden maar al te goede redenen om zich dat gesprek te herinneren.

„Wij waren gisteren nog bij hem, in zijn woning,” voegde Kroyzer er aan toe.

„Het is maar de vraag, wáár gij geweest zijt”, zei Marholm.

„Bij Lord Melbourne, zooals ik u reeds zei,” snauwde Rother.

„En ik herhaal,” flapte Marholm er uit, „dat gij, als de doode Lord Melbourne u zoo heeft afgeranseld, gij een geestverschijning hebt gehad, die elke spiritist u zou benijden.”

„Ik zie wel”, zei Rother, „dat wij u niet anders kunnen overtuigen dan door u te verzoeken ons naar Lord Melbourne te vergezellen.

„Alright”, zei Baxter. „Dan zullen eenige detectives dien heer bezoeken.”

„Pardon, mijnheer Baxter,” zei Rother nu, „dat kan nog wel even wachten. Vóór we ons

met die zaak bezig houden, moeten we nog eerst even onze privé aangelegenheid met u afdoen."

"Uitstekend!" zei Baxter, die door Marholm al zoo'n beetje voorbereid was, "dat is zeer goed. Gaat zitten."

Maar Rother deed dat niet, doch wierp een veelbeteekenenden blik in de richting van Marholm, als om te beduiden, dat diens tegenwoordigheid hinderlijk was.

Maar Baxter deed, alsof hij dit niet bemerkte en zei:

"Wij kunnen kort zijn. Deel mij den inhoud van den brief mee en dan zal ik u zeggen, wat ik denk te doen."

"Ik heb u reeds gezegd, mijnheer de inspecteur," zei Rother, "dat het mij onmogelijk is, uw verzoek in te willigen."

Nu stond Marholm op en zei:

"Dan zal ik den inhoud van den brief voorlezen."

Stom van verbazing keken de beide schurken den politie-beambte aan, toen deze een schrijven uit zijn zak haalde en tot den hoofd-inspecteur zei:

"De heeren schijnen te vergeten, dat wij detectives zijn. Ik kan u den inhoud wel even mededeelen, chef!"

Met open mond en uitpuilende oogen staarden de beide journalisten den spreker aan.

"Dus, heeren, luister!

Mijn waarde Baxter!

Ik heb gisteren den ouden Simpson, den diamanthandelaar, van wien gij mij mededeeldet, dat hij allerlei vuile zaakjes doet, opgezocht en hem drieduizend pond sterling armer gemaakt.

Hierbij zend ik u een cheque van 1500 pond, als naar gewoonte de helft van den buit.

Hedenavond ben ik in het Piccadilly Restaurant onder de bekende vermomming. Vraag den oberkellner naar Mr. Thonet.

Wij zullen een paar flesschen champagne op het welslagen drinken.

Met vriendelijke groeten

JOHN RAFFLES.

"Hoe komt gij aan dien brief?" schreeuwde Rother. "Dien kunt gij alleen gestolen hebben, of —"

"Houd je mond!" riep Marholm en maakte bij die woorden een beweging, alsof hij den redacteur een oorvijs wilde geven.

"Een mooie brief", zei Baxter, en begon te lachen "Raffles heeft jullie op onbetaalbare manier bij den neus genomen!"

"Daarvan geloof ik niets", riep Rother uit, met zijn oude brutaliteit.

"Wat? Bestaat er grooter onbeschaamdheid!" schreeuwde Baxter woedend, "dan geloof te schenken aan een dergelijken brief — dan hierheen te komen ten einde mij geld af te persen, voor welk feit jullie een paar jaar gevangenisstraf zult hebben".

"Gij tracht u te redden, mijnheer de inspecteur," zei Kroyzer, "maar dat geeft u niets.

"Wij hebben den brief gekregen van iemand uit uw naaste omgeving. De betrokken persoon is bereid om mondeling alles wat hier staat onder eede te herhalen".

"Dien beambte zou ik weleens willen leeren kennen", riep Marholm uit. "Hoe heet hij?"

"Dat blijft ons geheim tot aan het proces", antwoordde Rother, "wanneer mijnheer de inspecteur het tenminste tot een proces wil laten komen".

"Goed, daartoe laat ik het komen", antwoordde Baxter met koele onverschilligheid en, zich tot zijn secretaris wendend, zei hij:

"Roep eenige beambten binnen, inspecteur Marholm!"

Een aardbeving, een dynamietbom had, wanneer die voor hun voeten ontploft was, geen grooter uitwerking kunnen hebben, dan het uitspreken van dezen naam.

Vol ontzetting staarden de beide bedriegers den hoofd-inspecteur aan.

Marholm was al bij de deur, toen Rother stamelde:

"Heet — heet — heet die beambte daar — Mar— holm?"

"Om u te dienen", antwoordde deze, "zoo heet ik".

"Onmogelijk!" krieschte de redacteur, "wij hebben u zelf bij Mr. Marholm ontmoet".

"Dat klopt, wij hebben elkaar gezien," antwoordde de inspecteur, "maar dat was niet bij Mr. Marholm. Ik heb geen enkelen naamgenoot in Londen. Dus dat kan niet."

"Maar gij moest hem toch kennen," kreunde Rother. "Hij beweerde, dat hij beambte van Scotland Yard was".

"Dan heeft hij u iets wijsgemaakt," hernam Marholm.

"Dat kan niet," riep Rother uit, "hij heeft ons tot aan de deur van dit vertrek gebracht!"

"Juist iets voor hem!" lachte Marholm. "Ik denk dat hij graag wilde zien, of gij veilig hier binnen kwaamt!"

Marholm stopte zijn pijp en Baxter zei nu op barschen toon:

"Wij zullen nu een eind maken aan deze comedie. Het lijkt waarachtig wel een kluchtspel! Roep eenige beambten, Marholm. Ik verklaar deze twee als mijn gevangenen."

Het edele tweetal deinsde ontsteld een stap achteruit.

Maar op hetzelfde oogenblik had Marholm eenige detectives binnen geroepen en deze

posteerden zich aan weerszijden van de gevangenen.

„Laat nu onze auto voorkomen!“ beval Baxter. „Wij gaan met de heeren samen even naar den moedermoordenaar Lord Melbourne.“

Ontdaan en bleek werden de beide afpersers onder voldoende politiegeleide en vergezeld door Baxter en Marholm naar de politieauto gebracht.

Na een korten rit hadden zij no. 14 Regentpark bereikt.

Stil en eenzaam, met gesloten vensterluiken, lag het huis vóór hen.

„Dit huis kennen wij,“ zei Marholm tot Baxter, toen zij den kleinen voortuin doorliepen. Hij sprak zoo luidt, dat de gevangenen elk woord konden verstaan.

„Zeker,“ antwoordde de hoofd-inspecteur, „als ik mij niet vergis, is dit de vroegere woning van Raffles!“

Hoewel zij belden en klopten, werd de huisdeur niet geopend, want niemand was in het huis aanwezig.

Baxter liet een der politie-agenten een smid halen, die de deur moest opensteken en zij traden binnen.

„Is dit het huis,“ vroeg de hoofd-inspecteur aan Rother, „waar Lord Melbourne met u sprak?“

Hierbij maakte Baxter de beweging, alsof hij met een zweep klappen uitdeelde, maar de beide mannen, wier bloed op het zien van dit gebaar naar hun hoofd steeg, deden alsof zij het niet zagen.

„Ja,“ luidde hun antwoord, „dit is het huis van Lord Melbourne. Gaat mee naar boven, naar de studeerkamer, dan zal ik u bewijzen, dat de lord hier woont.“

Zij traden de studeerkamer binnen. Het eerste, wat Baxter zag, was een rijzweep, die in het midden van de kamer aan de lichtkroon was opgehangen.

Hieraan was een groot stuk papier bevestigd. Marholm nam het eraf en las:

„Aan hoofdinspecteur Baxter, Scotland Yard.

„Als gij hier mocht komen om naar Lord Melbourne te zoeken, dan deel ik u mede, dat ik zelf voor Lord Melbourne speelde.

„Ik deed dit om twee bedriegers van

de ergste soort een flink pak slaag te geven.

„Daar ik heb vernomen, dat ook gij reden hebt om de kerels eens af te straffen, hang ik voor dat doel de rijzweep hier op.

„Zeg verder tegen de schurken, dat zij zich voortaan moeten wachten om met Raffles te beginnen. Voor een volgenden keer beloof ik hun nog een betere afstraffing.

„Groet Mr. Marholm, onder wiens naam ik de schelmen op glad ijs bracht.

Met de meeste hoogachting,

JOHN RAFFLES.“

Kroyzer boorde zich de lange, spitse nagels in het vleesch, hij had zichzelf wel voor het hoofd kunnen slaan voor zijn domheid.

„Voorwaarts!“ riep Baxter tot zijn beambten, „brengt de gevangenen terug!“

Toen de detectives het vertrek met de gevangenen hadden verlaten, zei Baxter tot Marholm, terwijl hij hem vertrouwelijk op den schouder klopte.

„Dat hebt je best gedaan, Marholm. Ik moet mijzelf gelukwenschen, dat ik Raffles nog niet gevangen genomen heb, want anders hadden die twee schavuiten mij uitgezogen.

Ik zal er voortaan zorg voor dragen, dat Raffles mij niet in handen valt.“

„Om Gods wil,“ riep Marholm met een benauwd gezicht, „doe dat niet, want dan krijgt gij hem stellig!“

Het volgende oogenblik echter fluisterde hij Baxter toe, dat hij nu precies wist hoe Raffles er uit zag, zoodat het hun dus dezer dagen wel zou gelukken hem gevangen te nemen.

Baxter knikte verheugd met het hoofd en wreef zich in de handen. Het was alsof hij de belooning van 5000 pond sterling al in zijn bezit had.

Zij konden natuurlijk niet vermoeden, dat Raffles reeds lang weer in een andere huid gekropen was en van woonplaats was verwisseld.

„De Alarmkreet“ verscheen den volgenden dag met de gewijzigde artikels, tot groot vermaak van geheel Londen, welks bewoners reeds uit de couranten hadden gelezen van het laatste sensatie-nieuws.

Het was het laatste nummer geweest van „De Alarmkreet“.

De volgende aflevering (No. 545) bevat :

De kamerheer van den koning van Servië.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885